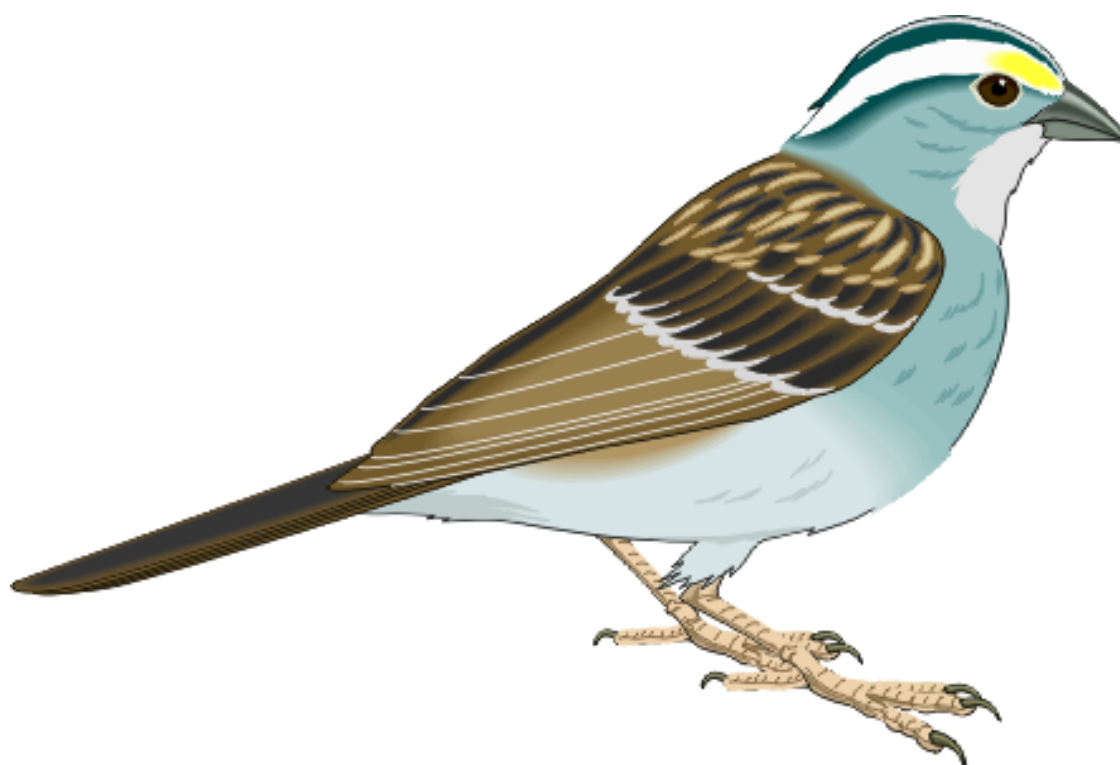

HEIJASTE

2/2008 19.5.2008

24. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

Raimo Ala-Hynnälä
Matti Tossavainen
Eija Seppänen-Bolotinski
Seppo Kanerva
Antti Roine

Puheenjohtajan kynästä	3
Nykyhetken merkitys ihmiselle ikuisuuden kannalta	4
Psalmit rukouksen, kiitoksen ja ylistyksen ilmentäjinä	10
Patriarkaalisia ajoitusongelmia	17
Egoenergiaa – hinnalla millä hyvänsä	21

HEIJASTE**Julkaisija:** Suomen Urantia-seura ry**Päätoimittaja**

Kalevi Eklöf
Sivurinne 1 A, 01800 KLAUKKALA
Puh. (09) 879 9474; 040 830 1200
julkaisukomitea-pj@urantia.fi

Toimitussihteeri

Jouni Nurmi
Helsinginkatu 2a C 91, 00500 HELSINKI
Puh. 050 343 4310
jouni.nurmi@bastu.net

Toimittajat

Maija Heikkilä
HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Leena Kari
HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@kolumbus.fi

Tuula Laine
ESPOO
Puh. 0400 90 3295

Heijaste on Suomen Urantia-seura ry:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura ry:n kantaa. Samoin kirjoittajien tulee tietää, että Heijaste-lehti on, paitsi tilattavissa, niin myös internetissä kaikkien vapaasti luettavissa.

Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan päätoimittajalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertaus (kalenterivuosi/neljä numeroa) maksaa 15 €, irttonumero 4 €. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**. Jatkossa tilaaja saa laskun vuosittain tilaajaosoitteeseen.

Pyydämme lähettämään numeroon 3/2008 tarkoitetun aineiston toimitukselle 15.8.2008 mennessä.

Tekijänoikeus. Heijasteen toimitus vastaanottaa julkaistavaa aineistoa ilman sitoumusta. Mahdollinen tekijänoikeus (copyright / ©) on ilmoitettava etukäteen, jo aineistoa tarjottaessa, tai lehteen julkaistavaksi annetut kirjoitukset ja artikkelit katsotaan lehden omaisuudeksi ja niiden lainauksesta on sovittava lehden toimituksen kanssa. Esitetty copyright-vaade saattaa rajoittaa lehdessä julkaisua. Toimitus ei vastaa artikkeleiden julkaisuista aiheutuvista mahdollisista haitoista tai vahingoista. Tämä koskee myös seuran internetsivuilla ja mahdollisesti muilla tavoin julkaistavaa aineistoa.

Suomen Urantia-seura ry

PL 212, 00101 HELSINKI

Sähköposti: urantia-seura@urantia.fiVerkkosivu: <http://www.urantia.fi>

Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili:

Nordea 142730 - 102126**Urantia-säätiön Suomen-toimisto**

Osoite: Sivurinne 1 A, 01800 KLAUKKALA

Puhelin: (09) 879 4351, 040 830 1200

Faksi: (09) 879 7467

Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fiVerkkosivu: <http://saatio.urantia.fi>

Urantia-säätiön pankkitili Suomessa

Sampo 800012 - 70160873

Puheenjohtajan kynästä

Kesällä 2008 tulee kuluneeksi 15 vuotta suomenkielisen *Urantia-kirjan* ensimmäisen painoksen julkaisemisesta. Muistan hyvin tuon mieleenpainuvan julkistamistilaisuuden kesäkuun alkupuolella Järvenpään kotitalousopettajaopistossa, jossa järjestettiin samalla yhdistyksemme kesäpäivät. Urantia-säätiöstä olivat julkistamistilaisuudessa paikalla puheenjohtaja **Patricia Mundelius** ja jäsenet **Thomas Burns**, **Richard Keeler** ja **Philip Rohnick**. Meitä *Urantia-kirjan* lukijoita oli kesäpäivillä silloin mukana kaikkiaan n. 100 henkilöä. Mikä määrä, mutta olihan juhlan aika. Kaikkiaan yli kymmenen vuotta kestänyt mittava ja vaativa käännoistyö, jonka kirjan kääntäjä **Seppo Kanerva** oli tehnyt, oli ohi. Juhlimisen hetki, meille kaikille. Juhlaa on jatkunut, ainakin omalla kohdalla. Voi sanoa, että jokainen *Urantia-kirjan* aukaisu – ehkä niitä on kertynyt jo useita tuhansia, jopa kymmeniä tuhansia – on ollut omalla tavallaan juhlahetki, ja arkielämän pyöryksessä ja paineessa ne ovatkin olleet todella tarpeen.

Viidessätoista vuodessa on suomenkielistä kirjaa myyty yli 6 000 kappaletta; voisi siitäkin sanoa, että mikä määrä. Suomalaiset mielletään harkitseviksi ja vaiteliaksi ajattelijoiksi mieluummin kuin ”smool tookia” joustavasti viljeleviksi seuranpitäjiksi. Voipi olla, että kansan luonne kokonaisuudessaan on otollinen, ja yksi syy *Urantia-kirjan* saamaan suureen kiinnostukseen maassamme. Toki me Urantia-liikkeessä mukana olevat toivoisimme kirjan ja sitä myöten sen sanoman levinneisyyden olevan vielä paljon suurempaakin, mutta olkaamme kärsivällisiä. Sitähän me suomalaisina yleensä olemme myös tottuneet olemaan, kärsivällisiä ja sinnikkäitä realisteja, mutta kuitenkin toivoen ja luottaen parempaan huomispäivään.

Vuonna 1993 tapahtui paljon muutakin. Urantia-säätiö päätti perustaa aikaisemman, jo lakkautetun Urantia Brotherhood -järjestön tilalle yhdistyksen, jonka nimi oli International Urantia Association (nyk. UAI). Kuten nimikin kertoo, yhdistyksen toiminnan painopisteenä oli tarkoitus suuntautua yhä enemmän kansainvälisiin Urantia-asioihin ja toimia kirjan lukijoiden yhteyssteinä koko maapallon alueella. Suomen Urantia-seurasta tuli Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen ensimmäinen jäsen, joka oli juhlan paikka sekini. Odotukset kansainvälisen toiminnan suhteen olivat korkealla. Itselleni suurimpia hetkiä ovat tällä saralla olleet mm. se, että kansainvälinen Urantia-konferenssi järjestettiin vuonna 1998 Suomessa, ja tällöin täällä, omassa maassamme saimme kokea

tuulahduksen siitä, kuinka muualla päin maailmaa elävät ihmiset ovat *Urantia-kirjan* opetusten vaikutukset elämässään kokeneet. Mikä kokemus ja mikä juhla. Välillä tuntuu siltä, että saisi kansainvälinen toiminta olla ripeämminkin eteenpäin menevää, mutta näin jälkikäteen ajateltuna voi todeta, että onhan paljon tapahtunutkin. Esimerkiksi kun oma yhdistyksemme oli UAI:n ensimmäinen vuonna 1993, niin nyt niitä kaikkiaan on jo 19 kappaletta eri puolilla maailmaa. Uusia yhdistyksiä perustetaan sitä mukaa kun kirjan lukijoita ilmaantuu eri puolille maapalloamme.

Vaikkakin tapahtuneita asioita, varsinkin juhllaisia, on mukava muistella, niin menneisyydessä ei voi tietenkään jäädä elämään. Hetkellisen levon jälkeen on suunnattava katseensa tulevaan ja tehtävä asioita, jotka vievät kehitystä eteenpäin. Kehitykseenkin kuuluu myös luonnollisia suvantovaiheita ja aina me emme välttämättä osaa ajatella niin pitkäjänteisesti, että kykenisimme näkemään noiden luonnollisten suvantovaiheiden taakse. Vanhoista, planeetallamme tapahtuneista asioista voidaan myös päätellä, että aivan yhtä varmasti kuin totaalisesti paikallaan polkeminen niin myös liika kiirehtiminen saattaa johtaa taantumiaan.

Kaikki se ilo ja juhлариemu, jota saamme kokea maallisen elämämme aikana, tulee varmasti vain kasvaamaan ylösnousemustietä edetessämme, ja niitä on paljon. Seuraavassa esimerkkejä näistä todellisista riemujuhlilla:

Saavutettuasi palvonnan täyteen tuottaman korkeimman tyydytyksen olet pätevä pääsemään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Ylösnousemuksellinen elämänvaihe on miltei päätynyt, ja seitsemäs riemujuhla on kohta valmis vietettäväksi. Ensimmäinen riemujuhla oli merkinä kuolevaisen yksimielisyydestä Ajatuksensuuntaajan kanssa, kun eloonjäämisen tavoite sinetöitiin. Toinen oli herääminen morontiamailmassa. Kolmas oli fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Neljäs oli herääminen Havonassa. Viides juhlisti Univeraalisen Isän löytämistä. Kuudes riemujuhla vietettiin kuolevaisen herättyä Paratiisissa viimeisestä ajallisuuden siirtymäunesta. Seitsemäs riemujuhla on kuolevaisten finaliittikuntaan astumisen ja ikuisuuspalvelun alkamisen merkinä. Finaliitin saavuttaessa hengen todellistumisen seitsemännen tason se on luultavasti merkinä ensimmäisen ikuisuuteen kuuluvan riemujuhlan viettämiselle. [305:1, korostukset kirjoittajan tekemiä.]

Raimo Ala-Hynnälä

Nykyhetken merkitys ihmiselle ikuisuuden kannalta

Matti Tossavainen

Esitelmä 12.1.2008

Aika on kaikille tahdollisille luoduille suotu universaalinen anti; se on se "yksi leiviskä", joka on uskottu kaikkien älylisten olentojen huostaan. [315:2]

Ihmisen on kuolevaisena eletävän elämän aikana tehtävä ohikiitävissä nykyhetkissä päätöksiä, joilla luodaan edellytykset "oman leiviskän" hyvälle hoidolle. Tärkein näistä päätöksistä on Isän tahdon toteuttaminen. Pysyessään nykyhetkestä toiseen juuri tässä päätöksessä ihminen iäistää itsensä.

"MINÄ OLEN" ja minä olen

*Ihmisen suunnistautumista ajatellen on hyödyllistä hankkia kaikki mahdollinen ymmärrys siitä, mikä on Jumaluuden suhde kosmokseen. Koska absoluuttinen Jumaluus on olemukseltaan ikuista, Jumalat suhteutuvat ajallisuuteen ikuisuuden kokemuksena. Evolutionaarisisa universoniissa ikuisuus on ajallista iätijatkuvuutta – iäti jatkuva **nykyhetki**. [1295:1; lihavointi kirjoittajan]*

Jumalalle ei mikään ole uutta, eikä mikään kosminen tapahtuma tule hänelle koskaan yllätyksenä; hän asuu ikuisuuden kehällä. Hänelle ei ole päivien alkua eikä loppua. Jumalan kannalta ei menneisyyttä, nykyisyyttä eikä tulevaisuutta ole olemassa; kaikki aika on läsnä joka hetki. Hän on suuri ja ainoa MINÄ OLEN. [34:4]

MINÄ OLEN on persoonallisuuskäsite, joka liittään eksistentiaaliseen Jumaluuteen, itsensä tiedostavaan, itseensä pitäytyvään, persoonalliseen jumaluuteen. Toisaalta käsite taivaallinen Isä, joka on kuolevaisen ihmisen kaikkein korkein jumalakäsite, on aktiivinen ja luova jumaluus. Siitä huolimatta hän, Universaalinen Isä, on eksistentiaalinen yhtä lailla kuin MINÄ OLEN ja yhtä hänen kanssaan. Tämä Jumala kuuluu finiittisyyden ylittävään maailmaan – infiniittisyyteen ja absoluuttisuuteen. Siellä ei ole sellaista kokemuksellista ilmiötä, jota kutsutaan ajaksi ja avaruudeksi.

Jumalaa voidaan kutsua vain preesensissä, ei imperfektissä, ei konditionaalissa, ei futurissa, ei lainkaan missään aikamuodossa tai niistä riippuvissa käsitteissä. Jumalasta ei voida myöskään puhua avaruudellisin ilmauksin: Jumala siellä tai täällä, että Jumala on jossakin – ei, vaan Jumala on kaikkialla ja kaiken tietävänä – kaikkeus on Jumalasta lähtöisin – ykseys on Jumalan ehdoton ominaisuus.

Eksistentiaalisuus edellyttää sen hyväksymistä, että joku on ollut aina, ilman alkusyytä. Aikatietoiselle ihmiselle tällaisen ymmärtäminen on täysin mahdotonta, sillä aikatietoisuus edellyttää alkua jostakin hetkestä lähtien, joka on seurausta jostain toisesta syystä.

Jotta olemisemme ja olevaisuus yleensäkin saisi selityksensä, joudumme uskoon perustuvan maailmankuvan perusteella väistämättä postuloimaan käsitteen eksistentiaalisuus ja sitä kautta Jumalan ilman alkusyytä. Eli koska me olemme ja Jumala ON, silloin käsite OLEN on eksistentiaalinen väistämättömyys – olevainen ilman alkua.

Jumala pyrkii jakamaan itseään kaikille luoduilleen, joten luodut ovat tavalla tai toisella "kuvia" jumalasta. Sen voi sanoa myös toisin: luoduille on annettu rajoitetussa määrin samoja ominaisuuksia kuin Luojoilla on itsellään! Tämä on hyvin perustavaa laatua oleva käsite. Luoja ei keksi luotujansa varten tyystin uusia uniikkeja ominaisuuksia, joita hänellä itsellään ei ole (tosin häneltä ei mitään puutu). Jos sen kaltaisia ominaisuuksia esiintyy, kuten joskus *Urantia-kirjan* mukaan näyttää tapahtuvan, tällaiset ominaisuudet ja ennalta-arvaamattomuudet ovat seurausta jumaluuspotentiaalisuuksien todellisuudeksituloista niiden moninaisten luomissuhteiden kautta, joita heillä on käytettävissään korkeissa luomissaan olennoissa ja heille lahjoitetussa Luoja-potentiaalissaan. Koska Jumala jakaa itseään, siitä seuraa väistämättä se, että luodut heijastelevat enemmän tai vähemmän niitä piirteitä, joita Jumalalla tai jumaluuden eri persoonilla on.

Täydellisiksi luodut olennot voivat olla olemassa ikuisesti kuten Jumalakin eivätkä ne täydellisyydessään kehity, sillä ne ovat aina olleet täydellisiä. Mutta ne kerryttävät kokemusta palvelullaan – varsinkin ajallisuudessa toimiessaan. Valmiina luodut epätäydelliset olennot luodaan hetkessä, mutta nekin voivat kasvaa ja kerätä kokemuksellisuutta, esimerkkinä serafit. Eläimellisyydestä aloittavat olennot, meidän tapauksessamme ihmiset, sen sijaan syntyvät erittäin epätäydellisinä ja voivat nousta vain ylöspäin tavoittellessaan ikuista elämää saavuttaen lopulta täydellisyyden. Näin luomisessa erottuu kaksi perustyyppiä: 1) välitön täydellisyys, hetivalmius ja 2) hidas täydellisyys eli luominen vähäiseksi, jotta kokemuksellisuus ja osallisuus omaan luomiseen voitaisiin sitä kautta hankkia (muussa tapauksessa aleneminen arvoissa merkitsee lopullista kuolemaa ja siten vain väliaikaista ajallista identiteettiä). Merkillistä: ne, jotka ovat täydellisiä, janoavat päästä alaspäin kokemaan sitä kokemuksellisuutta, jota saavat kokea ne epätäydelliset kuolevaiset, joiden suunta on vain ylöspäin, oikeasti sisäänpäin, kohti täydellisyyttä.

Tämä on paradoksi ja sen merkitys meidän alhaisen luotujen kannalta on käsittämättömän suuri: miksi täydellisyys kaipaa evolutionaarista kokemusta? Huo-

maamme, että on olemassa kahtalaista liikettä: täydellisyydestä tullaan tutustumaan epätäydellisyyteen ja epätäydellisyydestä kasvetaan täydellisyyteen. Tästä tullaan väistämättä toiseen paradoksiin: evoluutioon perustuvalla kasvulla täytyy olla äärimmäisen suuri merkitys itse Jumalalle, sillä tiedämme ja uskomme, että Jumala ei tee mitään turhaa tai duplikaattia. Redundanttisuus ei ole jumalallinen ominaisuus: kaikki toimii tehokkaasti ja turhaa ylimääräistä ei luoda! Tämä pätee myös kuolevaisiin persoonallisuuksiin: kaikki ovat uniikkeja, olipa kyse menneisyydestä, nykyisyydestä tai ikuisesta tulevaisuudesta. Kaikkia meitä tarvitaan! Vararikkoon joutuneet on kompensoitava muulla tavoin.

OLEMINEN on ominaisuus, joka on jumalallista silloin, kun OLEMINEN on ilman alkusyytä, olemista, joka sisältää kaiken ajan. Kuolevaiselle "oleminen" merkitsee elämistä nykyhetkessä ja sen ymmärtämistä, että "oleminen" alkoi joskus. Se merkitsee myös sen ymmärtämistä, että olemassa on koko ajan vallitseva tajunnantila ja persoonallisuus, joka ymmärtää olevansa "minä olen". Se ei ole konditionaali "olisin" tai futuuri "tulen tekemään jotain tulevaisuudessa", se ei ole toive tai odotus sen paremmin kuin se ei ole menneisyydessä koettu tapahtuma, kokemus tai muu ohi kiitänyt hetki. Se vain "on" – se on minuuden presenssi, minuuden ilmitulo juuri nyt – tällä hetkellä – nykyhetkessä! Muuta hetkeä minuuden esiintulolle ei ole.

Absoluuttinen Jumala "ON". Hänellä ei ole aikaa eikä avaruudellista riippuvuutta – eksistentiaalisuudessaan. Mutta toteuttaessaan paljastamattomia suunnitelmiaan hän on toisella tavalla riippuvainen luoduistaan: Jumalalle on äärimmäisen suuri merkitys sillä, mikä on aktuaalista, siis todellista ja siten toteutunutta, toiminnallista, olevaisuuteen tullutta realiteettia, olipa se sitten kokemuksellisuutta tai muuta muulla tavalla toteutunutta verrattuna siihen, mikä on hänellä yhtä lailla tiedossa ja tunnettua, mutta ei-todellista, ei-toteutunutta ja siten potentiaalista, mahdollista, mutta joka ei ole vielä aktuaalista eikä toiminnallista. Jumala tietää lopputulokset ja sen vuoksi potentiaalisuudet ovat hänelle realiteetteja, potentiaalisesti toteutuneita, mutta ne eivät vielä ole aktuaalisuuksia. Meidän kokemuksessamme aika on se tekijä, joka erottelee suunnitelmat ja toteutumukset. Jumalalla ei ole aikaa eikä avaruutta ja sen vuoksi hänellä on aivan toinen tapa tarkastella tavoitteitaan. Se tapa on meidän kannaltamme ikuisuusmenetelmä: toimitaan ilman ajan ja avaruuden rajoitteita (itse asiassa niiden ulkopuolella, "ikuisuuden kehällä") ja erotellaan suunnitelmat (jotka pitävät sisällään kaiken jumalallisen potentiaalisuuden) siitä, mikä on aktuaalista, toteutunutta.

Ajallisuudessa menneisyys edustaa jo toteutunutta, aikaansaattua, mahdollisesti jossain määrin aktuaalistunutta. Ajassa alkunsa saaneelle luodulle se on sitä kokemuksellisuutta, jota ennalta arvaamattomassa aika-avaruudessa on jo hankittu. Ajallisuudessa tulevaisuus

on persoonallisuuden omaavan mielen, siis minuuden (egon), kuviteltavissa ja varioitavissa oleva ja huomiioon otettavissa, siihen on mahdollista varautua ja sen potentiaalisia vaihtoehtoja voidaan arvioida. Meidän kannaltamme potentiaalisuuksiin liittyy epävarmuuksia, mutta Jumala käsittelee potentiaalisuuksia kuin toteutuneina faktoina.

Mitä on nykyhetki tässä yhteydessä? Vastaus on äärimmäisen yksinkertainen: nykyhetki "on". Se on tila kahden äärimmäisyyden välillä: tulevaisuuden potentiaalisuuksien ja menneisyyden aktuaalisuuksien. Nykyhetkessä olemisen on tila, jossa toiminnalla (toisin sanoen palvelemalla, tekemällä päätöksiä, pysymällä aikaisemmissa päätöksissä) potentiaalisuudet, jotka johdetaan arvoista, tavoitteista ja suunnitelmista, muunnetaan, eletään ja koetaan vähitellen aktuaalisuuksiksi – saadaan evolutionaarista kokemusta ja samalla osallistutaan oman itsemme luomiseen, Jumalaan samaistumiseen!

Jumalalla itsellään ei ole mitään suoraa mahdollisuutta muuttaa aika-avaruudessa luodun olennon potentiaalisuuksia aktuaalisuuksiksi. Jos näin olisi, finiittistä aika-avaruutta ei olisi tarvinnut luoda. Hänellä ei kerta kaikkiaan ole tällaiseen prosessiin mitään infiniittisiä välineitä ja vaikka olisikin, hän ei niitä käytä. Hän yksinkertaisesti ON. Kun Jumala toimii, hän ei vielä muuta potentiaalisuuksia aktuaalisuuksiksi vaan ainoastaan luo "välineitä", korkeita ja vähemmän korkeita olentoja ja luotuja, jotka tekemällä tekevät, kokemalla kokevat, jakavat jumaluutta, ajassa olemalla ovat, nykyhetkessä ja avaruudessa eläen muuntavat vaihtoehtoiset tulevaisuusmahdollisuudet toteutumiksi, aktuaalisuuksiksi ja osallistuvat siten prosessiin, johon itse Jumala ei suoraan finiittisyydessä kykene – hankkimaan luodun olennon kokemusta.

Eksistentiaalinen täydellisyys ja evolutionaarinen kokemuksellisuus täydellisyys tavoitteenaan edustavat näin äärimmäistä riippuvuutta toisistaan: jotta Jumalan potentiaalisuudet muutetaan aika-avaruudessa olevaisuuden aktuaalisuuksiksi, tarvitaan molempia. Kaikeksi tämän tuloksena on jotain sellaista, jonka kuvittelemisenkin on melkein uskomatonta: Jumalan ja luodun yhteinen ponnistus tuottaa tulokseksi synteisin, jossa infiniittisyys ja finiittisyys, OLEN ja "olen" sekoittuvat toisiinsa, samaistuvat yhteisiin päämääriin ja tuottavat aktuaalisuuteen jotain sellaista, jota suoraan täydellisyydestä täydelliseksi luotuna ei olisi ollut edes mahdollista aikaansaada.

Muistettakoon, että Jumala ON, hän on eräällä tavalla vankina omassa täydellisyydessään. Hänellä ei ole mahdollisuutta kasvaa. Hän on muuttumaton. Hänellä on suunnattomasti potentiaalisuuksia ja hän jakaa niitä luotujensa käyttöön. Se edellyttää yhteistyötä hänen kanssaan. Mutta meidän ei pidä pitää Jumalan muuttumattomuutta vajavaisuutena tai puutteena: jos Jumala muuttuisi, mikä olisikaan ihmisen ikuisen tulevaisuuden päämäärä – sehän myös muuttuisi. Jos näin todella tapahtuisi, olisi hyvin yksinkertaista päätellä, että silloin Jumalakaan ei olisi täydelli-

nen. Täydellisyys ja pysyvyys on hänen piirteitään – meille kuuluu muuttuminen ja saavuttaminen – ja Jumalalle siitä Luojana olemisen ilo.

Me luodut olemme tärkeitä Luojallemme – jokainen persoonallisuus – hänen tavoitellessaan eksistentiaalisuuteen liittyvien potentiaalisuuksien loppuun-tyhjentyä. Meille se merkitsee väistämättä ikuisuusmatkaa ja näin ollen se on hyvä: muuttuminen on tekemistä, palvelua, uuden oppimista, kasvamista kohti täydellisyyttä ja tämä kaikki on tavattoman mielenkiintoista! Meiltähän eivät ihmettelyn aiheet lopu, vaikka ikuisuuden muuntaisimme jumaluuksien potentiaalisuuksia aktuaalisuuksiksi.

Mikä tämän kaiken opetus on? Vastaus on hyvin yksinkertainen: meidän tehtävämme on muuntaa potentiaalisuudet aktuaalisuuksiksi aika-avaruuden evolutionarisessa olevaisuudessa, meidän on tavoiteltava jotain ja meidän on saavutettava jotain eli tuotettava hedelmiä Luojan asettaman tahdon mukaisesti. Me ja meidän elämämme – ”oleminen ja kokeminen nykyhetkessä” – on se muuntomenetelmä, jolla me tuotamme itsellemme onnellisuuden, Jumalalle tyydytyksen ja vastavuoroisesti saamme mieleemme, minuutemme kokemana, syvän rauhan. Meidän on muistettava tavattoman tärkeä asia: me olemme yksi niistä välineistä, joilla luotu-Luoja -synteesi saadaan aikaan. Tämän vuoksi me olemme myös Korkeimman Olenon lapsia – kirjaimellisesti, sillä hän on finiittisen kokemuksen täydellisyys aktuaalistuessaan, ja se on mahdollista meidän kauttamme, vaikka toki prosessiin osallistuu paljon muitakin. Vähäpätöiselläkin voi näin ollen olla merkitystä, jopa jumalallista, koska Jumala on niin tahtonut. Tässä väistämättä asettuvat sopivasti vastakkain täydelliset luodut ja täydellisen epätäydelliset luodut – ja heidän vastakkaiset pyrkimyksensä ja molempien merkityksellisyys potentiaalisuus-aktuaalisuus -prosessissa.

Minuuteen liittyy myös mielenkiintoinen potentiaalisuuksien muuttuminen aktuaalisuuksiksi: mitä enemmän minuus on suorittanut psyykkisiä kehiä, sitä reaalisemmaksi minuus käy. Kehien läpikäynti merkitsee sitä, että vähitellen persoonallisuus luopuu vanhasta minuudestaan, kasvaa sisäänpäin kohti Suuntaajan ja lopulta minuus samaistuu yhä paremmin Suuntaajan johdatuksiin. Tuloksena ennen fuusiota on ideaaliminuuden saavuttaminen, joka fuusion jälkeen on täysin yhtenevä Suuntaajan henkiminuuden kanssa. Tällöin minuus on kirjaimellisesti unohtanut itsensä ja saanut Jumalan pojan aseman, joka samaistaa tahtonsa Jumalasta lähtöisin olevan Suuntaajan kanssa.

Mitä on ihmisen kokemus? Se on yksinkertaisesti kaikenlaista vuorovaikutusta aktiivisen ja vastauksia etsivän minuuden ja minkä tahansa muun aktiivisen ja ulkopuolisen olevaisen välillä. Kokemuksen massa määräytyy käsityksen syvyydestä ynnä minuuden ulkopuolella olevan todellisuuden tuntemisen kokonaismäärästä. Kokemuksen liike on yhtä kuin odotettavissa olevan kuvittelun voimallisuus ynnä se, miten teräviä ovat aistinvaraiset havainnot sen olevaisen ulkonaisista ominaisuuksista, johonka ollaan kosketuksissa. Kokemuksen tosiasia löytyy minätajuudesta sekä siitä, että esiintyy muita olemassa olevia, muita mieliä ja muita henkiä. [1123:2]

Kokemuksen tosiasia on minätajunnassa ja se on vuorostaan nykyhetkessä. Niin kauan kuin minätajunta elää ja samaistuu ulkoisiin virikkeisiin, niin kauan se on yksityksissä päämäärän suhteen. Mutta heti, kun minätajunnassa itse minuus ja siihen liittyvä välineellistynyt olemassaolo unohtuvat, heti kun Suuntaajan altruistiset vetoamukset saavat jalansijaa, minuuden pyyteellinen julkituleminen ja itsekorostus heikkenevät ja lopulta lakkaavat. Vanha minuus väistyy ja tilalle tulee uusi ja parempi minuus. Tämä on voittoisa kamppailu, joka meidän on läpikäytävä, jossa meidän on saatava kokemusta, jossa meidän on saavutettava jotakin:

– – kun kamppailemme minuuden julkituodaksemme, Korkein kamppailee meissä ja meidän kanssamme jumaluiden julkituomiseksi. Siinä kun me löydämme Isän, siinä on Korkeinkin taas kerran löytänyt kaiken olevaisen Paratiisissa olevan Luojan. Siinä kun me hallitsemme todellistumiseen liittyvät ongelmat, siinä on kokemuksen Jumala yltämässä kaikkivaltiaaseen korkeimmuuteen ajallisuuden ja avaruuden universumeissa. [1284:2]

Nykyhetki – iäisyys jo nyt?

Nykyhetki on aina sidoksissa mennyt-tulevaan, sillä ohikiitävä nykyhetki muuntaa tulevan menneeksi. Mitä kypsemmäksi ihmisen mieli tulee, mitä avarammaksi muuttuu hänen maailmankatsomuksena, mitä enemmän hän samaistuu Isän tahdon toteuttamiseen, sitä kauemmas hänen mielensä kykenee tunkeutumaan sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen. Kärsimättömän, omaa tyydytystään hakevan ihmisen aikahorisontti on lyhyt, vain sen mittainen, joka mahdollistaa tyydytyksen aikaansaamisen. Eikä menneisyydellä tuolloin juurikaan ole arvoa, koska pahimmillaan sieltä palautuu mieleen runsaasti ikäviä asioita. Kun ihminen samaistuu hyvyteen, totuuteen ja kauneuteen, kun mieli saa ominaisuudekseen kärsivällisyyttä ja palvelun pyhyyden merkityksen ymmärrystä, ihminen kykenee hakemaan merkityksiä menneisyydestä yhä kauempaa ja kykenee ulottamaan niitä kohti uusia arvoja yhä kauemmas tulevaisuuteen. Tällä tavoin ihminen kykenee irrottautumaan nykyhetken vankeudesta, ulottamaan näkökulmansa jopa iäisyyteen saakka. Tällainen ajallisuuden ymmärtäminen antaa yhtenevyyden jumalallisiin tavoitteisiin, jotka aina ovat iäisiä. Ohikiitävästä nykyhetkestä irrottautuminen johtaa päätöksentekoon, joka sisältää mennyt-tuleva -merkittävyyttä.

Lyhytjänteiselle ihmiselle nykyhetki on parhaimmillaan hetken tyydytys ja muuten vain sietämistä. Kypsyneelle ihmiselle nykyhetki on todellista jumalallista ”olemista” finiittisessä muodossa, jossa yhdistetään mennyt-tuleva kokonaisuudeksi, ja saadaan aikaan päätöksenteko ja sen toteutuma niin, että päätös pysyy siirryttäessä nykyhetkestä toiseen. Tällöin päätös on vakaa ja tulee testatuksi tulevina hetkinä – aina ikuisen tulevaisuuteen saakka – edustaen erällä tavalla jumalallista päätöksentekoa, joka näkee alusta loppuun.

Nykyhetki on tarkoitettu väkevästi eletäväksi niin kuin Jumala elää väkevästi MINÄ OLEN -eksistentiaalisuudessa. Jumalallehan ei ole olemassa ”MINÄ

OLIN” tai ”MINÄ TULEN OLEMAAN”, vaan kaikki on nykyhetkeä. Miksi siis meidän pitäisi jättää nykyhetki merkityksettä tai väkevästi kokematta: juuri nykyhetki on se väline, jossa päätökset tehdään, jossa niiden seuraukset koetaan. Mitä vakaammaksi ihmisen mieli tulee, sitä paremmin hän kykenee yhdistämään tulevaisuuden suunnitelmat menneyt-kokemukselliseen osaamiseen ja sitä paremmin hän kykenee suhteuttamaan ne niin nykyhetkessä tehtäviin päätöksiin kuin myös tulevissa nykyhetkissä koettaviin tämän hetken päätösten hedelmiin.

Finiittisyyden ikuinen nykyhetki, ”minä olen”, on osa jumalallisesta MINÄ OLEN -käsitteestä. Meille nykyhetki on kuitenkin rajattu niin, että tulevaisuus on ennalta tietämätöntä. Muutenhan evolutionaarinen kehitys ei olisi ylipäätään mahdollista. Jumalalle kaikkietävyys on eräänlainen automaattinen ominaisuus, mutta jumalat erottavat sen, mikä on toteutunut ja mikä odottaa toteutumistaan. Jälkimmäistä he eivät luodun vapaan tahdon osalta kerro koskaan luoduilleen. Tämä on tärkeä ero finiittisen ja infiniittisen maailmankäsityksen välillä. Finiittisyys rakentuu epätäydellisen tiedon varaan koskien sekä nykyhetkeä (jolloin jo toteutuneista asioista on olemassa joko reaaliaikaista tai viipeellistä tietoa) että tulevaisuutta, joka perustuu ennusteisiin, mutta ei ennaltatietämiseen. Jumala tuntee evoluution päämäärän, hänelle se ON, mutta finiittisen maailman edustajien kannalta evoluutio on vain ennustettavissa olevaa, mutta ei täydellisesti tiedettävää.

Aito ikuisuus on Jumalan MINÄ OLEN -käsitteessä. Mutta kokemuksellinen ikuisuus on Jumalaa tuntevan kuolevaisen ikuisessa nykyhetkessä, jota hän aina elää. Eräällä tavalla kokemuksellinen nykyhetki on pieni viipale Jumalan MINÄ OLEN -olemuksesta. Oikeastaan Jumalan kannalta ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin rajata finiittisten olentojen kokemuksellinen tietoisuus rajattuun nykyhetkeen erotuksena heidän kokonaisnäkemukseensä sisältäen sekä aktuaalisuuden että potentiaalisuuden kaikesta olevaisuudesta, joka on yhtä kuin ajasta riippumaton MINÄ OLEN -oleminen.

Siten finiittinen ”oleminen” ja jumalallinen OLEMENIN ovat sukulaisia, jopa hyvin läheisiä, itse asiassa ne ovat samaa olemusta, mutta finiittisyydelle on asetettu tarkat rajoitteet: menneisyys on muistoja, joista saadaan kokemuksen karttuminen, nykyhetki on käännepiste tulevan ja menneen välillä, olemisen ja kasvun kokemus, jossa kunkin mielen tulevaisuuteen liittyvät tavoitteet ja arvot, siis potentiaalit, muutetaan aktuaaleiksi, yleensä jumalalliseen verrattuna hyvin epätäydellisesti, mutta kuitenkin. Se, mikä yhdistää luodun ja Luojan näissä tietoisuuksissa, on se, että Luoja on riippuvainen omien potentiaalisuuksiensa toteutumisen osalta siitä, miten luodut saavuttavat omat potentiaalinsa: Luoja joutuu käyttämään merkillistä kyllä äärettömyyttä pienempää maailmaa, finiittisyyttä, saadakseen aikaan muuntimen, jolla Jumalan kehittämät aika-avaruuden potentiaalit ylipäätään saadaan aktuaalisuuksiksi (teoriassa Jumala voisi muuntaa omat potentiaalisuutensa aktuaalisiksi yksin-

kertaisesti luomalla, mutta silloin häneltä jää puuttumaan se, mitä hän valtavasti kaipaa: niin luodun olennon kokemus kuin myös luodun (kokemuksen) ja jumalallisuuden (täydellisyyden) yhdistyminen, toisiinsa sekoittuminen. Kun kaikki luodut tekevät samoin, silloin kokonaisuudelle on mahdollista myös se, mitä jumalallisiin potentiaalisuuksiin sisältyy.

Tämä ajattelu rajoittuu nykyiseen universumivaiheeseen, jossa kokemuksellinen jumaluus ei ole vielä aktuaalinen, ei vielä reaalinen. Tähän universumivaiheeseen liittyy tärkeimpänä luodun kokemuksen hankkiminen, sen osoittaminen, että finiittinen luotu voi täydellistyä kokemusmenetelmän avulla ja että me samalla osallistumme järjestyttävään prosessiin: Korkeimman Olennon kehittymiseen ja lopulta täydellistymiseen aktualisoinnin kautta. Uskottavalta tuntuu, että seuraavassa universumivaiheessa yhdistetään finiittisen luodun kokemus jumalallisuuden kanssa ja tulokseksi saadaan jotain sellaista, mitä koskaan ennen ei ole ollut olemassa. Mitä tuossa vaiheessa ja sen jälkeen tapahtuu, liittyy täysin varmasti edelleen jumalallisen kaikkietävyuden potentiaalisuuksien toteutumiseen, mutta meillä ei kerta kaikkiaan ole mitään tietoa siitä, kuinka ja millä tavoin tuolloin potentiaalisuuksien muuntamisessa aktuaalisuuksiksi menetellään, ei edes sitä, liittyykö siihen nykyisen kaltainen evolutionaarinen kehitys! Oletettavasti evolutionaarisuutta on edelleen olemassa, mutta sen merkityssisältö lienee toinen, koska ”evoluutio ajassa ja avaruudessa” meidän tuntemassamme merkityksessä on käyty loppuun ja siten tulevan ”evoluution” todennäköisesti täytyy olla jotain sellaista, joka ylittää ”ajan ja avaruuden”, ollen siis transsendentaalista, mutta me emme todellakaan tiedä, millaista se voisi olla. Uskoakseni Jumalan lähestyminen finiittisyydestä käsin kuitenkin edellyttää tämän jumaluutta lähellä olevan vaiheen erityisen huolellista läpikäyntiä ennen absoluuttisuuden saavuttamista.

Kun vertaa luodun ja Luojan olemista nykyhetkessä, niin kuvaus voisi olla seuraavanlainen: 1) luoduilla ikuisen elämän yhteydessä on tavattoman pitkä historia (tilanteesta riippuen, jopa lähes ikuisuudesta asti) sekä odotettavissa on ikuinen tulevaisuus, mutta vain ohikiitävä ”kapea” nykyhetki, 2) Jumalalla ei ole lainkaan menneisyyttä eikä tulevaisuutta (siinä mielessä kuin me ajallisuudessa elävät luodut ajattelemme ajan suhteen), mutta Luoja on valtava nykyhetki, eksistentiaalinen OLEMENIN. Tämä Jumalan eksistentiaalisuudesta johtuva OLEMENIN on paradoksi, sillä Luoja on tavallaan sen vanki: hänelle kaikki ON ja hän pitää esimerkiksi Jumalan tahtoon sitoutunutta kuolevaista finaliittina, vaikka luotu on vasta alkumatkalla sinne.

Luoja joutuu kuitenkin työskentelemään ajassa ja avaruudessa elävien luotujensa kanssa ja jollain tapaa Jumala pystyy ajattomuudesta ja avaruudettomuudesta käsin aina paikantamaan ajan ja avaruuden nykyhetken – uskoakseni automaattisesti ja absoluuttisesti niin, että kun Jumala puhuu ja se on tarkoitettu aina tiettyyn aikakauteen, niin näin myös tapahtuu. Toisaalta Jumalalla on selkeä käsitys siitä, mikä on aktu-

aalistunutta ja mikä on potentiaalista kokonaisuuden puitteissa sisältäen myös yksittäiset luodut. Koska Jumala elää muodossa MINÄ OLEN, silloin ikuisuuskulma on aina ja kaikkialla hänen päätöksissään, ja silloin sekä aktuaalisuuksien että potentiaalisuuksien merkitys on hänelle tavattoman suuri erotuksena finiittisen kuolevaisen potentiaalisuuksiin, usein heikosti tunnettuihin hänen itsensä kannalta. Meillä luoduilla ei siis ole vastaavaa tarkkaa käsitystä edes itseltämme, jopa aktuaalisuudenkin arviointi on subjektiivista, puhumattakaan siitä, että tulevaisuudessa paljastuvat ja saavutettavissa olevat yksilölliset potentiaalit ovat vielä enemmän hämärän peitossa. Meille on ainoastaan varmaa se, että kun pysymme joka nykyhetki päätöksessämme toteuttaa Universaalisen Isän tahtoa, ikuisuus on eräässä mielessä jo meissä: näin ainakin Isä meitä arvioi. Meidän kahden välisessä yhteistyössä jumalallinen täydellisyys ja täydellistyvä Jumalan poika muodostavat yhteen nivoutuvan evolutionaarisen kehityskulun, joka tuo finiittiselle luodulle mahdollisuuden täydellistyä, osallistua itsensä luomisprosessiin ja saavuttaa ikuista elämää edustava status, mutta samalla se tuo Jumalalle luodun olennon kokemuksen finiittisyydestä käsin, kokemuksen, jota Luoja ei millään muulla tavalla olisi voinut kokea tai saavuttaa.

Aivan toinen näkökulma on tämä:

Aika, avaruus ja kokemus ovat esteinä luodun olennon käsityksenmuodostukselle; ja silti on niin, että ellei ajallisuutta olisi, jos avaruus puuttuisi ja jos oltaisiin vailla kokemusta, yksikään luotu ei kykenisi saamaan edes rajallista käsitystä maailmankaikkeuden todellisuudesta. [1173:3]

Ajantaju, nykyhetkessä eläminen, auttaa ymmärtämään peräkkäisiä tapahtumia eli toisin sanottuna ilman aikaa evolutionaarinen luotu ei millään tavalla kykenisi hahmottamaan peräkkäisyyteen liittyviä suhteita ja riippuvuuksia. Avaruudentaju auttaa ymmärtämään rinnakkaisia tapahtumia eli toisin sanottuna ilman avaruudentajua ihminen ei voisi mitenkään päästä perille samanaikaisuuteen liittyvistä moninaisista suhteista. Ajan- ja avaruudentaju yhdessä muodostavat sen kokemuksellisen viitekehikon, jossa kuolevainen muodostaa finiittiset näkemyksensä lopullisista arvoista ja päämääristä ja jossa evolutionaarinen kehitys saa kokemuksellisen täyteytensä. Toisaalta on totta, että aika, avaruus ja kokemus, toisiinsa voimakkaasti liittyvät ilmiöt, ovat lähes ylipääsemättöminä rajoitteina yritettäessä vapautua finiittisyyden kahleista ja ymmärtää infiniittisyyttä ja absoluuttisuutta. Ihmisen mieli on jossain määrin riippumaton ajasta, mutta täysin riippuvainen avaruudesta. Kokemus on ikuisen matkan aikana kerätty varanto, joka aika-avaruuteen liittyvin tapainmuodostuksin muodostaa edelleen osittaisen ja siten rajallisen näkökulman kaiken olevaisuuden keskukseen, meidän Isäämme.

Läsnäolo nykyhetkessä ja sen puute

Nykyhetki ilman tulevia toiveita tai menneiden muurehtimisia on niin tuiki harvinaista valtaosalle ihmisistä. He toivovat onnellisuutta, mutta asettavat ehdon onnellisuudelle siinä, että ”olen onnellinen” toteutuu

vasta, jos saan hankituksi sen ja sen ja toteutetuksi tämän ja tuon. Ajatellaan, että onnellisuus on päämäärä, ei matka sinne. Eläminen muistuttaa sitä ”normaalia” kiireisen ihmisen elämää, jossa huolet ja murheet, työt ja paineet yhtä hyvin kuin tekemättömät työt tai ”mitä, jos olisin toiminut toisin” -jossittelut, omien virheiden sääliä, monet nykyhetken kokemiseen liittymättömät mielteet ohjaavat toimintaa. Tästä kaikesta seuraa tyytymättömyys, joka saa pontta havaitusta toisten ihmisten menestyksestä, onnistumisesta tai ehkäpä epäonnistumisesta.

Huomaamatta oma mieli tuottaa minuudelle **välineellisen kokemuksen** tarpeen. Mitä enemmän minuus, ego, tavoittelee itsensä julkituomista, itsensä korostamista, välineellistä tyydytystä, sitä enemmän täytyy olla vaurautta, näyttämistä, vertailua muihin, jolloin onnellisuus ja onnistuminen ovat vain ”jos se ja se toteutuu tai saadaan tehdyksi”, vasta sitten on hyvä. Valitettavasti odotuksissa eläminen, joka on niin tuiki voimallista nykyään, tuottaa vain ohikiitävän tyydytyksen, sillä tarpeet ovat rajattomat. Odotuksen toteutuminen ei tuotakaan pysyvää hyvää, ei mielenrauhaa, ei onnellisuutta, vaan tilalle putkahtaa uusia tarpeita, loputtomasti. On suuri vaara, että mieli kokee kummallisen ilmiön: mitä suuremmaksi käy välittömän välineellisen tyydytyksen määrä, sitä synkemmäksi ja masentuneemmaksi tällainen persoonallisuus tulee. Hän ehkä vähättelee itseään, näkee kaiken synkänä, jopa toivottomana tai turhautuu täydellisesti. Ei edes suuri varallisuus tuota egolle sitä rauhaa, jota sen pitäisi etsiä, mutta jota se ei osaa etsiä. Kun egoa loukataan, se asettautuu puolustautumaan. Ego alkaa elää omaa elämäänsä. Niinpä minuuden reaktiot kanssaihmissiin tuottavat helposti ärtymystä, suuttumusta, kiukkua, monia muita tapoja, joilla ei ole mitään tekemistä syvän sisäisen minuuden kokemuksen kanssa, sen kanssa, että minuus samaistuu meissä olevaan jumalalliseen entiteettiin – Ajatuksensuuntaajaan. Mitä enemmän minuus samaistuu arvoihin, jotka ovat lähitoisin tarpeiden tyydyttämisestä, sitä vaikeammaksi muuttuu persoonallisuuden elämä aineellisuudessa.

Miksi näin tapahtuu? Hyvin yksinkertaisesti siksi, että minuus on välineellistynyt, se tavoittelee tyydytystä epäuskottavasti elämällä toiveissa tai puimalla menneisyyttä unohtaen, että ”oleminen” juuri nyt on se kaiken perustana oleva väkevä elämiskokemus, sillä ”oleminen” on finiittinen sukulaisominaisuus MINÄ OLEN -infiniittiselle OLEMISELLE. Näin ollen ”olen” ei mitenkään ole sen vähäpätöisempää kuin OLEN, sillä näin Isä on tahtonut. Eikä sen suurempaa ”olemista” finiittisyydessä voidakaan kokea kuin vasta samaistuttaessa henkeen – itse kaiken lähteesseen, jolloin ”olemisessa” jaetaan luodun ja luojaan kesken jumalallinen ”OLEMINEN”.

Onnellisuus liittyy OLEMISEEN: onnellisuus ei ole nopeasti ohikiitävä määränpää vaan nykyhetkessä koettava mielentila, matka muihin korkeista arvoista johdettuihin päämääriin.

Kun kysytään ihmisiltä, jotka eivät ole tietoisia nykyhetken läsnäolostaan vaan ovat kiinni omassa kiih-

keässä elämisen virrassaan, keitä he ovat, he vastaavat enemmän tai vähemmän pitkällä listalla ominaisuuksia, jotka kuvaavat heitä. Tällaisia ominaisuuksia ovat muun muassa nimi, perhesuhteet, työpaikka, asema, koulutus, lapset ja heidän koulutuksensa ja mitä tahansa muuta. Kaikki tämä on omaa minuutta korostavaa ja välineellistä.

Kun kysytään ihmisiltä, jotka ovat tietoisia nykyhetken läsnäolostaan ja elävät siinä voimallisesti, keitä he ovat, he vastaavat, että heidän mielessään vallitsee rauha, syvä rauha, että he elävät onnellisina, vaikka sitä sun tätä puuttuu (koska onnellisuus ei ole välineellistynyt, näiden välineiden puute ei ole onnellisuutta vähentävä seikka) ja että he eivät reagoi turhiin asioihin tunteella, että heidän tekemisillään on merkitystä ja että he ovat kokonaisuuden osia, jossa he tuntevat itsensä tarpeellisiksi. Heidän mielessään vallitsee salaperäinen harmonia, josta he saavat nauttia ja jota he jakavat usein tietämättään muille. Näin heidän läsnäolostaan muut saavat voimaa. Heille eivät yllätykset ole murheita eikä tulevaisuus ole pelottava – he luottavat itseensä ja Luojaansa. Heillä on täydellinen suhde nykyhetkeen. He tietävät muuntavansa tulevaisuutta, jota he mielessään valikoivasti arvioivat, toteutumiksi, aktuaalisuuksiksi. He elävät nyt, nyt-hetkessä, ikuista nykyhetkeä, jumalallisuuksien meille osoittamaa ”olemista”, ajallisuudessa koettavaa ajattomuutta ja hoitavat ”leiviskäänsä”. Se kuolevaisuuteen kuuluva tosiasia, että keho vähitellen riutuu, ei heille ole ongelma: he eivät ole vanhoja – heidän kehonsa on vain loppuunkäytetty. Ikuinen nykyhetki ei ole vanhuutta tai vanhenemista, se on ajallisuudesta alkunsa saaneen ikuisuuskokemus – fyysinen kuolema on vain portti toiseen todellisuuteen, antaahan se ylösnousemuskokemuksen. Heille aika saa uuden merkityksen: kokeminen on nyt, se ei ole tulevaisuudessa eikä se ole menneisyydessä. Koska he kokevat väkevästi nyt ja ovat tietoisesti läsnä koko ajan, aika väistyy. Tulevaisuus ei olekaan enää aikaa, jota himoitaan, vaan mahdollisuuksia. Nykyhetkessä niitä muunnetaan koko ajan aktuaalisuuksiksi: tällaisessa ajattelutavassa samaistutaan jumalalliseen ajattelutapaan – ”oleminen” identifioituu OLEMISEEN.

Minuuden kehittyminen seitsemänneltä psyykkiseltä kehältä ensimmäiselle merkitsee omasta minuudesta luopumista ja samaistumista Suuntaajan jumalallisen minuuden johdatuksiin. Siten minuus on vähitellen tehtävänsä tehnyt ja se saa mennä, ja tilalle tulee toinen minuus, täydellinen minuus, joka saa täydellisen ilmiänsä joskus kaukaisessa tulevaisuudessa, mutta johon sitoutumiseen liittyvät päätökset on jo nyt tehty.

Minuuden ”oleminen” muuttuu samassa prosessissa OLEMISEKSI, vaikka se ei olekaan jumalatietsuutta muuta kuin silloin, kun Suuntaaja sen hetkellisesti kykenee osoittamaan. OLEMINEN on kuitenkin täyttä syvää rauhaa, tilan rinnakkaisuuden ja ajan peräkkäisyyden kokemista, sen tajuamista, että osalla

on merkitystä kokonaisuuden kannalta ja että kokonaisuus on riippuvainen osien toiminnasta, ”olemista” samaistuneena jumalalliseen OLEMISEEN, jopa tulevana nykyhetkenä siihen fuusioituneena.

Nykyhetki ja iäisyys – tiivistys

- Aika on meille annettu lahja.
- Meidän tulee pitää ”leiviskästä” hyvää huolta.
- Aika antaa meille mahdollisuuden ymmärtää peräkkäisten tapahtumien kulun eli syy-seuraussuhteet.
- Aika on kytketty liikkeeseen, joka tapahtuu avaruudessa.
- Avaruus auttaa meitä ymmärtämään samanaikaisten rinnakkaisten tapahtumien merkityksen.
- Aikatietoisuus laajenee sitä kauemmas menneisyyteen ja tulevaisuuteen, mitä pitemmälle ihminen saa mielensä hallintaan, mitä enemmän hän samaistuu henkeen, mitä enemmän hän iäistää ajatteluaan.
- Tällöin täydellinen riippuvuus nykyhetkestä häviää ja tilalle tulee ikuisuusnäkökulma.
- Toisaalta ikuisuusnäkökulman ymmärtäminen antaa mahdollisuuden elää nykyhetki väkevästi, voimallisesti ja antaa mahdollisuuden kokea sellaista onnellisuutta, jota ei välineellisen päämäärän tavoittelun kautta koskaan saavuteta: sellainen saavutetaan vain arvojen kasvulla.
- Syvä rauha on tällöin mahdollinen ja meidän nykyhetkessä ”olemismme” saavuttaa viipaleen jumalallisesta MINÄ OLEN -OLEMISESTA – ei mikään meitä piinaa.
- Tällöin ikuisuustavoite, Isän tahdon toteuttaminen ja siihen pysyvä sitoutuminen, merkitsee Isälle faktuaalista tosiasiaa, jossa me olemme hänen kannaltaan saavuttaneet sellaisen täydellisyyden, että olemme kypsiä finaliitteja.
- Meille se merkitsee ymmärrettävää iäisyystavoitetta nykyhetkessä, joka meidän täytyy ajallisuudessa lähes ikuisuuden ponnistellen saavuttaa, hitaasti itse luoda, mutta ponnisteluissamme emme ole yksin, sillä Isä suuntaajaläsnäolon kanssa ponnistelee kanssamme koko tämän nykyhetkessä eletävän iäisyysmatkan sen lisäksi, että Isä pitää meitä jo perillä olevana.

Loppulause

Hyvät ystävät, nykyhetkessä väkevästi eläen, päättäessämme toteuttaa Universaalisen Isän tahdon ja vartioidessamme, että päätös pysyy nykyhetkestä toiseen tuotamme itsellemme ikuisuusnäkökulman, jota toteutamme jo nyt – ikuisuutta edustavassa nykyhetkessä – ikuisesti, Isän kannalta perillepäässeinä.

Psalmit rukouksen, kiitoksen ja ylistyksen ilmentäjinä

Eija Seppänen-Bolotinski
Esitelmä talvipäivillä 2008

Me rukoilemme Iankaikkista Poikaa, kiitämme Jumalaa ja ylistämme ja palvomme Universaalista Isää. Psalmit ovat olleet halki vuosituhansien apunamme näissä tavoissamme ylläpitää yhteyttä Jumaluuteen.

Psalmiin asemaa kristillisessä rukouselämässä kuvaa hienosti seuraava vastaus, jonka Athosvuorelta Kreikasta Suomessa vierailulla oleva arkkimandriitta **Efraim** antoi vastauksena kysymykseen: ”Miten meidän tulisi rukoilla?” Hän vastasi:

”Oppiaksemme rukoilemaan meidän pitää ensin näkin perehtyä hyvin psalmeihin. – – Daavidin psalmit sisältävät hyvin tiivistetyssä muodossa Pyhän Hengen, minkä vuoksi kirkko on käyttänyt niitä 2 000 vuotta rukouksissaan ja palveluksissaan. Kuten tiedämme, ei ole olemassa yhtään jumalanpalvelusta tai toimitusta, johon ei kuuluisi psalmeja. Kun psalmeja luetaan tai lauletaan, Pyhän Hengen armo vuodattuu kuulijoihin. Se sammuttaa sielun janon, mutta tekee sen samalla loputtoman janoiseksi, sillä ihminen ei voi koskaan saada kyllikseen Jumalan armosta. Lisäksi mieli valaistuu ylen määrin. Jumalalliset ajatukset valtaavat sen ja auttavat sitä kukistamaan Paholaisen, kuten Kristus kukisti sen Kiusausten vuorella.” (Otteet *Ortodoksiviesti*-lehdestä vuodelta 2007).

Psalmit ovat pyhiä lauluja tai runoja, jotka on tarkoitettu laulettaviksi. Eivät ainoastaan juutalaisille ja kristityille mutta myös islaminuskoisille psalmit ovat tärkeitä. Islamilaisessa traditiossa psalmeja pidetään ilmoituksena, jotka on annettu ”profeetta” Daavidille. *Koraanin* Naisten suuran jakeessa 163 sanotaan:

”Me olemme antaneet sinulle ilmoituksen niin kuin Nooalle ja muille profeetoille hänen jälkeensä. Me olemme antaneet ilmoituksen Abrahamille, Ismaelille, Iisakille, Jaakobille, sukukunnille, Jeesukselle, Jobille, Joonalle, Aaronille ja Salomolle, ja Daavidille me annoimme Psalmtarin.”

Ja Yöllisen matkan suuran jakeessa 55 sanotaan:

”Me olemme suosineet toisia profeettoja enemmän kuin toisia, ja Daavidille me annoimme Psalmtarin.”

Myös *Urantia-kirjassa* psalmeja ylistetään:

Tämän virsikokoelman palvonnantäyteinen henki ylittää maailman kaikkien muiden pyhiin kirjojen vastaavan hengen. [1060:4]

Toisaalta on aina muistettava seuraavat *Urantia-kirjassa* esitetyt, kriittistä huomiota psalmeissa vaativat kohdat:

– – ei mikään muu yksittäinen kokoelma kata yhtä pitkää aikaväliä – – [1060:3]

(eli Amenemopesta n. 1500–1075 eKr. Jesajaan 740–700 eKr.), joten:

Psalmeissa Jumalasta välittyy kuva kaikissa hahmottumisvaiheissaan: karkeasta heimokohtaisen jumaluuden käsitteestä siihen myöhempien aikojen heprealaisten valtavasti laajempaan ihanteeseen, jossa Jahve kuvataan rakastavaksi hallitsijaksi ja armeliaaksi Isäksi. [1060:3]

Psalmi 1 on *Urantia-kirjan* mukaan Amenemopen kirjoittama:

Heprealaisen Psalmien kirjan ensimmäinen psalmi on Amenemopen kirjoittama, ja siihen sisältyy Ikhnatonin opetusten ydinsanoma. [1047:0]

Urantia-kirjassa itse Amenemopesta kerrotaan seuraavaa:

Egyptissä varttui aikanaan opettaja, jota monet kutsuivat ”ihmisen pojaksi” ja toiset Amenemopeksi. Tämä näkijä ylensi omantunnon korkeimmaksi mahdolliseksi ratkaisuvallan käyttäjäksi oikean ja väärän välillä, opetti synnin saavan rangaistuksensa ja julisti pelastusta, joka oli saavutettavissa aurinkojumaluuden puoleen kääntymällä. [1046:2]

Psalmi 1

Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä eikä istu, kussa pilkkaajat istuvat, vaan rakastaa Herran lakia ja tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yöt!

Hän on niin kuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka antaa hedelmänsä ajallaan ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki, mitä hän tekee, menestyy.

Niin eivät jumalattomat! Vaan he ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa.

Sen tähden eivät jumalattomat kestä tuomiolla eivätkä syntiset vanhurskasten seurakunnassa.

Sillä Herra tuntee vanhurskasten tien, mutta jumalattomain tie hukkuu.

Psalmit olivat myöskin osana Jeesuksen elämää ja opetuksia ja tässä alustuksessa käydään läpi näitä kohtia *Urantia-kirjan* neljännen osan mukaisesti.

Psalmit rukouksen tukena

Kaikenkaltaiset hartaat pyynnöt kuuluvat Iankaikkisen Pojan toimipiiriin ja Pojan hengelliselle organisaatiolle. Rukoukset, kaikki muutokieliset yhteydenpidot – – koskevat paikallisuusiversumia; ne eivät tavallisesti siirry Luoja-Pojan toimipiiriin ulkopuolelle. [65:4]

Otan esimerkiksi rukoilun tukena psalmin 51, jota käytetään mm. ortodoksisen kirkon sairaanvoitelun sakramentissa. Tässä kyseisessä psalmissa on paljon vanhakantaista ajattelua koskien syntiä ja uhraamista, mutta myös aitoa katumusentäyteistä kaipuuta puhdistautumiseen. Tästä psalmista sanotaan *Raamatussa*:

”Langenneen rukous. Katumuspsalmi. Daavidin virsi, kun profeetta Naatan tuli hänen luokseen sen jälkeen, kun hän oli yhtynyt Batsebaan.”

Kertomus Daavidista ja Batsebasta löytyy Toisen Samuelin kirjan 11. ja 12. luvusta. *Urantia-kirjasta* löytyy viittauksia Daavidiin ja Bathshebaan sivuilta 1072–1073.

Psalmi 51 (jakeet 3–21)

Jumala, ole minulle armollinen hyvyytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden.

Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdistu minut synnistäni.

Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina

minun edessäni.

Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on paha sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi.

Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.

Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden.

Puhdistu minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.

Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet.

Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni.

Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.

Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.

Anna minulle jälleen autuutesi ilo, ja tue minua alttiuden hengellä.

Minä tahdon opettaa vääriille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi palajaisivat.

Päästä minut verenvioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi.

Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi.

Sillä ei sinulle kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole sinulle mieleen.

Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.

Osoita armoitasi hyvyyttä Siionille, rakenna Jerusalemin muurit.

Silloin sinulle kelpaavat oikeat teurasuhrin, polttouhrit ja kokonaisuhrit; silloin uhrataan härkiä sinun alttarilasi.

Tässä psalmissa 51 uhraamisajatus on vielä eläinuhriin tasolla ja syntikäsitys perisyntiin tasolla.

Urantia-kirjassa kerrotaan:

Villi-ihmisen näkemyksen mukaan henget olisivat oikeutusti saattaneet tuottaa hänelle paljon – huonoa onnea. Aikaa myöten tästä käsityksestä muotoutui oppi synnistä ja pelastuksesta. Sielun katsottiin tulevan maailmaan lunastusvaatimuksen – perisyntiin – alaisena. Sielu pitää lunastaa, ja siihen tarvitaan syntipukki. [974:1]

Ajatus synnistä oli päässyt vallalle kaikkialla maailmassa, jo ennen kuin ilmoitususkonto edes astui näyttämölle. [975:6]

Siis jo yli viisituhatta vuotta sitten!

Alkukantainen ihminen mittasi uhrinsa arvon kärsimänsä tuskan määrällä. [977:3]

Myöhemmin kehittyi sitten uhrin korvikkeen käsite. [977:4]

Alkuaikojen rukouksesta *Urantia-kirjassa* kerrotaan seuraavaa:

Alkuaikojen rukousta voi tuskin sanoa palvonnaksi. Se oli tinkaava vetoamus saada lisää terveyttä, varallisuutta ja elonpäiviä. Eivätkä rukoukset monissakaan suhteissa ole aikojen myötä muuttuneet. Edelleenkin niitä luetaan ääneen kirjoista, niistä tehdään yhä muodollisia lausuntaesityksiä, niitä jäljennetään paperille, jotka sitten kiinnitetään rukouksmyllyihin ja ripustetaan puiden oksille, joissa tuuli niitä lehytellessään säästää ihmiseltä vaivan avata oman suunsa. [983:6]

Näin terävästi puhui muuan Nebadonin Loistava

Iltatähti. (Näistä superenkeleistä kerrotaan sivulla 407.)

Paavalin mukaan Kristuksesta tuli viimeinen ja kaikiksi ajoiksi riittävä ihmisuhrin, sillä jumalallisen Tuomarin vaatimukset on nyt kaikilta osin ja iäksi tyydytetty. [984:2]

Luvussa 89 sanotaan kuitenkin:

Mahdollisuus syyllisyydentuntonsa tiedostamiseen on merkkinä ihmiskunnan transsendenttisestä arvosta. [984:7]

Tästä viimeksi mainitusta on psalmissa 51 paljon materiaalia!

Psalmi kiitoksen tukena

Meidän rukouselämämme saattaisi saada uudenlaisia virikkeitä, jos kykenisimme omaksumaan *Urantia-kirjassa* esitetyn ajatuksen ystävydestä Jumalan kanssa:

Jeesuksen käsitys – Jumala elävänä ystävänsä – – [68:1]

Jeesus sanoi myös:

Valtakunnan evankeliumia saarnatessamme opetatte yksinkertaisesti vain ystävyyttä Jumalan kanssa. [1766:5]

Otan tähän esimerkiksi yhden psalmin, jonka kautta voisimme tätä ajatusta kehittää. *Raamatusta* kerrotaan, että tämä psalmi 34 on Daavidin virsi, kun hän tekeytyi mielipuoleksi pappi Ahimelekin edessä ja tämä karkotti hänet luotansa ja hän meni pois. Tämä kertomus löytyy *Raamatusta* Ensimmäisen Samuelin kirjan luvuista 21 ja 22.

Psalmi 34 (jakeet 2–23)

Minä kiitan Herraa joka aika, hänen ylistyksensä on alati minun suussani.

Herra on minun sieluni kerskaus, nöyrät sen kuulevat ja iloitsevat.

Ylistäkää minun kanssani Herraa, kiittäkäämme yhdessä hänen nimeänsä.

Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle, hän vapahti minut kaikista peljätyksistäni.

Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu.

Tässä on kurja, joka huusi, ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista hänen ahdistuksistansa.

Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät.

Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!

Peljätkää Herraa, te hänen pyhänsä, sillä häntä pelkääväisiltä ei mitään puutu.

Nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät nälkää, mutta Herraa etsiväisiltä ei mitään hyvää puutu.

Tulkaa, lapset, kuulkaa minua: Herran pelkoon minä teidät opetan.

Kuka oletkin, joka elää tahdot ja rakastat elämän päiviä, nauttiaksesi onnea: varjele kieleksi pahasta ja huulesi vilppiä puhumasta; vältä paha ja tee hyvää, etsi rauhaa ja pyri siihen.

Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän huutoansa.

Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan, hävittääkseen maasta heidän muistonsa.

Vanhurskaat huutavat, ja Herra kuulee ja vapahtaa heidät kaikista heidän ahdistuksistansa.

Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli.

Monta on vanhurskaalla kärsimystä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista.

Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei yksikään niistä murru.

Pahuus tappaa jumalattoman, ja jotka vanhurskasta vihaavat, ne tulevat synnalaisiksi.

Herra lunastaa palvelijainsa sielut, eikä yksikään, joka häneen turvaa, tule synnalaiseksi.

Mitpä, jos me sanoisimme esimerkiksi: ”Olkaa ystäviä Jumalan kanssa, te hänen pyhänsä, sillä hänen ystäviltään ei mitään puutu!” (Alkuperäinen jae siis kuuluu: ”Peljätäkää Herraa, te hänen pyhänsä, sillä häntä pelkääväisiltä ei mitään puutu.”)

”Herran pelkoa” on *Urantia-kirjassa* pohdittu sivuilla 1675–1676. Filippus kysyi Jeesukselta:

”Mestari, mistä johtuu, että kirjoitukset neuvovat meitä pelkäämään Herraa, kun sinä puolestasi tahtoisit, että suhtautuisimme taivaassa olevaan Isään pelkoa tuntematta? Millä keinoin meidän tulisi saattaa sopuointuun nämä opetuset?” [1675:2]

Tämä on hyvä ja ajankohtainen kysymys tänäkin päivänä. Jeesus vastasi Filippukselle muun muassa:

”Ilmaisulla Herran pelko on aikojen saatossa ollut eri merkityksiä, niin että alussa olivat pelko, ahdistus ja kammo ja lopuksi pelonsekainen kunnioitus ja pyhittävä kunnioitus. Ja nyt haluaisin pyhittävästä kunnioituksesta lähtemällä johdattaa teidät ensin tuntemisen ja tajuamisen kautta arvostamiseen ja lopuksi rakastamiseen. Kun ihminen tunnustaa vain Jumalan teot, se johdattaa hänet pelkäämään Korkeinta, mutta kun ihminen alkaa ymmärtää ja kokea, mitä ovat elävän Jumalan persoonallisuus ja luonne, se johdattaa hänet tällaisen hyvän ja täydellisen, universaalisen ja ikuisen Isän yhä syvempään rakastamiseen. Ja juuri tämä ihmisen sulautumisen muuttaminen Jumalaa kohtaan on selitys siihen, miksi Ihmisen Poika on maan päällä.” [1675:4]

”Olen tullut tähän maailmaan pannakseni pelon tilalle rakkauden, murheen paikalle ilon, kammon sijalle luottamuksen, orjamaisen sitoutuneisuuden ja merkityksettömien seremonioiden tilalle rakastavan palvelemisen ja arvostavan palvomisen. Pimeydessä kyyhöttävien osalta pitää kuitenkin edelleenkin paikkansa, että Herran pelko on viisauden alku. Mutta sitten kun valo loistaa kirkkaammin, Jumalan pojat tuntevat tarvetta Infiniittiseen ylistämiseen paremminkin sen vuoksi, mitä hän on, kuin tarvetta pelätä häntä sen vuoksi, mitä hän tekee.” [1675:6]

Eli ylistämme Jumalaa hänen olemuksensa vuoksi! (Tuo sanonta ”Herran pelko on viisauden alku” on psalmin 111 jakeesta 10.) Psalmissa 86 on jakeita, joita on lainattu myös *Urantia-kirjassa*, ja ne koskevat Jumalan olemusta:

”Jumalamme on täynnä sääliväisyyttä, hän on laupias, pitkämielinen ja armossaan ylitsevuotava.” Niinpä ”jokainen, joka kutsuu avukseen Herraa, on pelastuva” – – [38:1]

Vastaava kohta psalmin 86 jakeessa 5 kuuluu seuraavasti:

”Sillä sinä, Herra, olet hyvä ja anteeksiantavainen, suuri armossa kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat.”

Psalmi ylistyksen tukena

Ylistyspsalmeista otan esimerkiksi kauniin psalmin 108.

Psalmi 108 (jakeet 2-8)

Minun sydämeni on valmis, Jumala, minä tahdon veisata ja soittaa; valmis on minun sieluni.

Heräjä, harppu ja kannel. Minä tahdon herättää aamuruskon.

Herra, sinua minä kiitan kansojen joukossa ja veisaan

sinun kiitostasi kansakuntien keskellä.

Sillä suuri on sinun armosi ja ulottuu ylitse taivasten ja sinun totuutesi hamaan pilviin asti.

Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja levitkään sinun kunniasi yli kaiken maan.

Että sinun rakkaasi pelastetuiksi tulisivat, auta oikealla kädelläsi ja vastaa minulle.

Jumala on puhunut pyhäkössänsä. Minä riemuitseen – –

Seuraavassa kaksi ylistyspsalmia.

Psalmi 148

Ylistäkää häntä, kaikki hänen enkelinsä, ylistäkää häntä, kaikki hänen sotajoukkonsa.

Ylistäkää häntä, aurinko ja kuu, ylistäkää häntä, kaikki kirkkaat tähdet.

Ylistäkää häntä, te taivasten taivaat, te vedet taivasten päällä.

Ylistäkööt ne Herran nimeä, sillä hän käski, ja ne tulivat luoduiksi.

Ja hän asetti ne olemaan aina ja iankaikkisesti, hän antoi niille lain, josta ne eivät poikkea.

Ylistäkää Herraa maasta, te merieläimet ja kaikki syvyudet,

tuli ja rakeet, lumi ja sumu, sinä myrskytuuli, joka panet hänen käskynsä toimeen,

te vuoret ja kaikki kukkulat, te hedelmäpuut ja kaikki setrit,

te pedot ja kaikki karja, te matelijat ja siivekkäät linnut,

te maan kuninkaat ja kaikki kansakunnat, te ruhtinaat ja kaikki maan tuomarit,

te nuorukaiset ynnä neitsyet, te vanhat yhdessä nuorten kanssa.

Ylistäkööt he Herran nimeä, sillä hänen nimensä yksin on korkea, hänen valtasuuruutensa ulottuu yli maan ja taivaan.

Hän on korottanut sarven kansallensa, että häntä ylistäisivät kaikki hänen hurskaansa, Israelin lapset, kansa, joka on häntä lähellä. Halleluja!

Urantia-kirjassa on viitattu psalmiin 148:

”Asuisiko Jumala todellakin maan päällä? Katso, taivas (universumi) ja taivaitten taivas (universumien universumi) eivät voi häntä itseensä sisällyttää.” [34:0]

”Jumalallinen Luoja on myös Universaalinen Säättäjä, sielujen alkulähde ja määränpää. Hän on Korkein Sielu, Alkuperäinen Mieli ja koko luomistyön Rajaton Henki.” ”Suuri Valvoja ei tee yhtäkään virhettä. Hän on häikäisevä majesteettisuudessa ja kunniaansa.” ”Luoja Jumala on kokonaan vailla pelkoa ja vihollisuutta. Hän on kuolematon, ikuinen, itsestään olemassa oleva, jumalallinen ja antelias.” [34:1]

Psalmi 104

Kiitä Herraa, minun sieluni, Herra, minun Jumalani, sinä olet ylen suuri; valkeus ja kirkkaus on sinun pukusi.

Sinä verhoudut valoon niin kuin viitta, sinä levität taivaat niin kuin teltan;

sinä rakennat salisi vetten päälle, teet pilvet vaunuiksi ja kuljet tuulen siivillä.

Sinä teet tuulet sanasi saattajiksi, palvelijoiksesi tulen liekit.

Sinä asetit maan perustuksillensa, niin että se pysyy horjumatta iankaikkisesti.

Sinä peitit sen syvyyden vesillä kuin vaatteella: vuoria ylempänä seisovat vedet.

Mutta ne pakenivat sinun nuhteluasi, sinun jylinääsi ne juoksivat pakoon; vuoret kohosivat ja laaksot laskeutuivat paikkoihin, jotka sinä olit niille valmistanut.

Sinä panit rajan, jonka yli vedet eivät käy eivätkä pala- ja peittämään maata.

Sinä kuohutit laaksoista lähteet, jotka vuorten välillä vuotavat.

Ne antavat juoman kaikille metsän eläimille, villiaasit niistä janonsa sammuttavat.

Niiden partailla asuvat taivaan linnut ja visertävät lehvien välissä.

Saleistasi sinä kastelet vuoret, sinun töitteesi hedelmistä maa saa ravintonsa.

Sinä kasvatat ruohon karjalle ja kasvit ihmisen tarpeeksi. Niin sinä tuotat maasta leivän

ja viinin, joka ilahuttaa ihmisen sydämen; niin sinä saatat kasvat öljystä kiiltäviksi, ja leipä vahvistaa ihmisen sydäntä.

Ravintonsa saavat myös Herran puut, Libanonin setrit, jotka hän on istuttanut.

Niissä lintuset pesivät, ja haikaroilla on majansa kypresseissä.

Korkeat vuoret ovat kauristen hallussa, kallionkolot ovat tamaanien suoja.

Kuun sinä olet tehnyt näyttämään aikoja; aurinko tietää laskunsa.

Sinä teet pimeän, niin tulee yö; silloin lähtevät liikkeelle kaikki metsän eläimet.

Nuoret jalopeurat kiljuvat saalista ja pyytävät Jumalalta elatustansa.

Aurinko nousee, ne vetäytyvät pois ja laskeutuvat luoliinsa maata.

Silloin ihminen menee töihinsä ja askaroitsee iltaan asti.

Kuinka moninaiset ovat sinun tekosi, Herra! Sinä olet ne kaikki viisaasti tehnyt, maa on täynnä sinun luotujasi.

Merikin, suuri ja aava – siinä vilisee lukemattomat laumat pieniä ja suuria eläviä.

Siellä kulkevat laivat, siellä Leviatan, jonka sinä olet luonut siinä leikitsemään.

Ne kaikki odottavat sinua, että antaisit heille ruuan ajallansa.

Sinä annat niille, ja ne kokoavat, sinä avaat kätesi, ja ne ravitaan hyvydellä.

Sinä peität kasvosi, ja ne peljästyvät, sinä otat pois niiden hengen, ne kuolevat ja palajavat tomuun jälleen.

Sinä lähetät henkesi, ja ne luodaan; ja sinä uudistat maan muodon.

Pysyköön Herran kunnia iankaikkisesti. Saakoon Herra teoistansa iloita,

hän, joka katsahtaa maahan, ja se vapisee, joka koskettua vuoria, ja ne suitsuavat.

Kaiken ikäni minä ylistän Herraa, minä veisaan Jumalani kiitosta, niin kauan kuin elän.

Olkoot minun tutkisteluni hänelle otolliset; minä iloitsen Herrassa.

Hävitköt syntiset maasta, älköön jumalattomia enää olko. Kiitä Herraa, minun sieluni. Halleluja!

Psalmistä 104 on *Urantia-kirjassa* viitteitä:

"Sinä, Jumala, olet ainoa, sinun rinnallasi ei ole muita jumalia. Sinä olet luonut taivaan ja taivaitten taivaan kaikkine taivaallisine sotajoukkoineen. Sinä varjelet ja hallitset heitä. Jumalan poikien kautta luotiin universumit. Valolla Luoja kätkee itsensä ikään kuin vaatekappaleella ja levittää

taivaat niin kuin harson." [21:1]

Iki-ihana Jumalaa ylistävä psalmi, psalmi 23 "Herra on minun paimeneni", löytyy *Urantia-kirjasta* sivulta 552, enkelit kuiskasivat sen paimenpojan korvaan!

Psalmit osana Jeesuksen elämää ja opetuksia

Urantia-kirjan IV osasta löytyy runsaasti viittauksia psalmeihin, muun muassa seuraavat 14 kohtaa:

Luvussa 123 meille kerrotaan, että Jeesus puhui lapsuudessaan aramean kielen galilealaista murretta ja hänen isänsä opetti hänelle kreikkaa. Seuraava seikka kerrotaan Jeesuksen ollessa kuudennella ikävuodelaan:

Kreikanopintojen oppikirjana käytettiin sitä heprealaiskirjoitusten jäljennöstä – täydellistä lain ja profeettojen laitosta, johon kuuluivat myös psalmit –, jonka he olivat saaneet lahjaksi Egyptistä-lähdön hetkellä. [1359:2]

Seuraava viittaus suoraan Psalmeihin löytyy luvusta 125, jossa kerrotaan 103-jäsenisen nasaretilaisseurueen matkasta Jerusalemin pääsiäisjuhille Jeesuksen kolmantenatoista vuotena.

Matkalla Jerusalemiin he vähän väliä lauloivat sadattakolmattakymmenettä psalmia. [1377:2]

Psalmi 130

Matkalaulu. Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.

Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä.

Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?

Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin.

Minä odotan Herraa, minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni hänen sanaansa.

Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat aamua, kuin vartijat aamua.

Pane toivosi Herraan, Israel. Sillä Herran tykönä on armo, runsas lunastus hänen tykönänsä.

Ja hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.

Kootessaan Aleksandrian-käyntinsä aikana kokoelmaa maailman uskontoihin sisältyvistä opetuksista, jotka käsittelevät Jumalaa ja hänen suhteitaan kuolevaisen ihmiseen (luvussa 131), Jeesus ja Ganid keräsivät myös valikoiman judaismiin tekstejä. He käyttivät tähän käsikirjoitukseen myös psalmeja.

Nämä monoteismia esille tuovat opetukset olivat suurelta osaltaan joko suoraan tai epäsuorasti peräisin – – Makiventä Melkisedekin lähetysaarnaaajien julistuksista – –. [1442:1]

Muun muassa aikaisemmin läpikäymistämme psalmista 34 "Pelastetun kiitos" on mukana useita jakeita. Myös psalmista 103 on lainattu.

Psalmi 103

Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä.

Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhotta, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt,

hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi,

joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella,

joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.

Herra tekee vanhurskauden ja hankkii oikeuden kai-

kille sorretuille.

Hän on tehnyt Moosekselle tunnetuksi tiensä, Israelin lapsille suuret tekonsa.

Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri arnessa.

Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa iankaikkisesti.

Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan.

Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.

Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.

Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiensä.

Sillä hän tietää, minkä kaltaista tekoa me olemme: hän muistaa meidät tomuksi.

Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho, hän kukoistaa niin kuin kukkanen kedolla.

Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne.

Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille,

niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskynsä ja noudattavat niitä.

Herra on pystyttänyt istuimensa taivaisiin, ja hänen kuninkuutensa hallitsee kaikkia.

Kiittäkää Herraa, te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit, jotka hänen käskynsä täytätte, kun kuulette hänen sanansa äänen.

Kiittäkää Herraa, kaikki hänen sotaväkensä, te hänen palvelijansa, jotka hänen tahtonsa teette.

Kiittäkää Herraa, kaikki hänen tekonsa, hänen valtakuntansa kaikissa paikoissa. Kiitä, minun sieluni, Herra.

Jeesuksen ollessa Perean kukkuloilla 40 päivää tekemässä suuria päätöksiään ja suunnitelmia julkista toimintaansa varten Jordanin kasteen jälkeen, hän kolmatta päätöstään tehdessään pohdiskeli mm. psalmin 91 jakeita 10–12:

”Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaasi. Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.”

Hän teki päätöksen koskien sitä, miten suhtautuu joutuessaan henkilökohtaiseen vaaraan. *Urantia-kirjassa* kerrotaan luvussa 136:

Jeesus tiesi maanmiestensä odottavan Messiasta, joka olisi luonnonlakien yläpuolella. Syväälle hänen mieleensä oli syöpynyt tämä tekstikohta: ”Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaasi. Sillä hän on paneva enkelinsä huolehtimaan sinusta, varjelemaan sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.” Tällainen vapauksien ottaminen, tällainen hänen Isänsä säätämien painovoimallisten uhmaaminen, olisiko sellainen oikeutettua siinä tapauksessa, että hän sillä keinoin suojelisi itseään mahdolliselta vahingoittumiselta tai mahdollisesti jopa voitaisi väärin opetetun ja hämmentyneen kansansa luottamuksen? Mutta tällainen toimintalinja, miten oivallisesti se merkkiä odottavia juutalaisia tyydyttäisikin, ei olisi ilmoitus hänen Isästään, vaan kyseenalaista leikkittelyä voimassa olevilla universumien universumin laeilla. [1519:6]

Jeesus joutui myös pohtimaan päätöstään sen suhteen, miten vastaisi maanmiestensä messiasodotuksiin. Vielä tänäkin päivänä kristityt ajattelevat, että

psalmien Messiasta koskevat profetiat täyttyivät Jeesuksessa Kristuksessa ja kristillisen kirkon tosiasiaissa.

Tehdessään viidettä päätöstään, josta voimme lukea *Urantia-kirjan* luvusta 136, Jeesus myöskin pohdiskeli psalmeja.

Jeesus oli nyt lähestymässä sitä lopullista päätöstä, joka estäisi häntä enää pitämästä itseään juutalaisena Messiaana, ainakaan sellaisena Messiaana, jollaiseksi tämä kansan parissa tuohon aikaan miellettiin. [1521:4]

Ja nyt hän teki lopullisen päätöksensä niiden kirjoitusten osalta, jotka hänen äitinsä oli hänelle opettanut, sellaisten kuin: ”Herra lausui minulle: ’Sinä olet minun Poikani; tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä ne muserrat; niin kuin savias-tian sinä ne isket pirstaleiksi.’” [1522:6]

Nämä kirjoitukset ovat psalmin 2 jakeista 7–9. *Urantia-kirjan* luvussa 136 todetaan myös:

Jeesus Nasaretilainen päätteli, etteivät tällaiset tekstikohdat viitanneet häneen. Lopulta ja lopullisesti Ihmisen Pojan ihmismieli sysäsi syrjään kaikki nämä Messiaaseen liittyneet vaikeudet ja ristiriitaisuudet – – [1522:7]

Merkittävässä valtakuntaa käsittelevässä saarnassaan (s. 1536), joka oli hänen julkisen uransa ensimmäinen, Jeesus siteerasi jakeita useista psalmeista, myöskin sellaisia kuin psalmin 84 jae 3 ja psalmin 138 jae 2:

”Minun sieluni ikävöittää ja halajaa Herran esikartanoihin, minun sydämeni ja ruumiini pyrkii riemuiten elävää Jumalaa kohti.”

”Minä rukoilen sinua kumartuneena sinun pyhään tempPELLIISI päin ja kiitan sinun nimeäsi sinun armosi ja totuutesi tähden; sillä sinä olet osoittanut, että sinun lupauksesi on suuri yli kaiken, mitä sinun nimesi ilmoittaa.”

Jeesus siteerasi usein kirjoituksia ja kommentoi myös psalmeja. Ensimmäisellä Galilean-saarnamatkallaan opettaessaan rukoilemista, kiittämistä ja palvomista (s. 1638–1641) Jeesus siteerasi mm. psalmin 51 jae 12:

”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.”

Urantia-kirjassa painotetaan seuraavaa:

Kaikista heprealaiskirjoituksiin sisältyvistä rukouksista hän [Jeesus] esitti mitä hyväksyimmän näkemyksen psalmikirjoittajan pyynnöstä – – [1640:2]

Samoin Jeesus siteerasi psalmin 141 jae 3:

”Herra, pane minun suulleni vartija, vartioitse minun huulteni ovea.”

”Ihmiskieli – – on ruumiinjäsen, jonka vain muutamat ihmiset pystyvät kesyttämään, mutta ihmisen sisimmässä oleva henki voi muuttaa tämän tottelemattoman jäsenen niin, että se antaa äänen armeliaalle suvaitsevudelle ja niin, että siitä tulee innoittava laupeudenharjoittaja.” [1640:2]

Kärsimyksien tarkoituksesta keskustellessaan opetuslapsensa Natanaelin kanssa (s. 1662) Jeesus lainasi otteita psalmeista, mm. psalmin 103 jakeita 13–14:

”Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiensä. Sillä hän tietää, minkä kaltaista tekoa me olemme: hän muistaa meidät tomuksi.”

Jeesus halusi mm. tällä psalminkohdalla selittää sitä, että emme epäilisi Isän rakkautta vain siksi, että jokin hänen määräämänsä oikeudenmukainen ja viisas laki sattuu aiheuttamaan kärsimystä, koska olemme viattomasti tai tahallisesti rikkoneet tällaista juma-

lallista säädöstä vastaan. Jeesus viittasi kärsimyksen syitä selittäessään myös psalmin 147 jakeeseen 3:

”Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa.”

Jeesus viittasi lisäksi psalmin 28 jakeeseen 3 ja psalmin 5 jakeeseen 10:

Eikö teille ole lausuttu oivalliset varoituksen sanat niistä, jotka puhuvat lähimmäisilleen rauhan puheita, vaikka heidän sydämessään on vahingonteko, niistä, jotka huulillaan liukkaasti liehakoivat, vaikka heidän sydämensä on antautunut kaksinaamaisuudelle? [1677:1]

Sen jälkeen, kun Jeesuksesta oli haluttu tehdä kuningas hänen ruokittuaan 5 000 henkilöä ja kun Jeesuksen kieltäytyttyä vain harvat jatkoivat hänen seuraamistaan, Jeesus puhui apostoleille siitä vaarasta, joka on valtakunnan suhteen olemassa, jos aineelliset motiivit asetetaan hengellisten sijalle, mm. psalmin 118 kirjoittajan sanoin:

”*Parempi on luottaa Herraan kuin panna luottamustaan ihmisruhtinaisiin.* Ja näettekö nyt kaikki, että ihmeiden tekeminen ja aineellisten tunnustekojen suorittaminen eivät tuo sieluja hengelliseen valtakuntaan?” [1704:2–3]

Jeesus viittasi myös psalmista sanoihin pakomatalla Pohjois-Galilean halki:

”*Teidän kaikkien tulisi muistaa, mitä psalmista puhui näistä ajoista sanoessaan: ‘Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia juonivat? Maan kuninkaas nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan ja sanovat: Murtakaamme poikki armeliaisuuden siteet ja heitäkäämme päältäamme rakkauden köydet.*”

”*Tänään näette tätä pantavan täytäntöön omien silmienne edessä. Mutta psalmistan ennustuksen loppuosaa ette tule näkemään täytäntöön pantuna, sillä hänellä oli erheellisiä käsityksiä Ihmisen Pojasta ja tämän tehtävästä maan päällä. Valtakuntani perustuu rakkaudelle, se julistetaan armossa, ja se rakentuu epäitsekäällä palvelemisella. Isäni ei istu taivaassa pakanoille ivanaurua naureskellen. Hän ei ole hirmuinen suuressa närkästyksessään. Totta on lupaus, että Poika saa nämä niin kutsutut pakanat (todellisuudessa he ovat hänen tietämättömiä ja oppimattomia veljiään) perinnöksi. Ja tahdon ottaa nämä ei-juutalaiset vastaan avosylin ja armon ja kiintymyksen käsivarret heidän ympärilleen kietoen. Koko tämä laupeus tulee niin kutsuttujen pakanain osaksi, vaikka tuohon muistinmerkintään valitettavasti sisältyy julistus, joka ilmoittaa, että voitokas Poika ‘musertaa heidät rautaisella valtikalla ja särkee heidät kappaleiksi niin kuin saviastian.’ Psalmikirjoittaja antoi teille kehotuksen: ‘palvelkaa Herraa pelvolla.’ Minä sen sijaan pyydän teitä nauttimaan uskon kautta Jumalan pojaksi tunnustautumisen ylevistä etuoikeuksista. Psalmista käskää teitä iloitsemaan vavistuksella, minä pyydän teitä iloitsemaan vakuuttuneina. Psalmista sanoo: ‘Antakaa suuta Pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi, kun hänen vihansa syttyä äkisti.’ Mutta te, jotka olette eläneet kanssani, tiedätte varsin hyvin, etteivät viha ja kiivaus kuulu osana taivaan valtakunnan rakentumiseen ihmisten sydämessä. Mutta toki psalmista näki vilahdukselta myös totuuden valon sanoessaan tämän kehotuksen lopuksi: ‘Siunatut ovat kaikki, jotka tähän Poikaan turvaavat.’” [1725:2–3]*

Erityisen vaikuttava on esimerkki Jeesuksen käyttämästä psalmista hänen ollessaan lehtimajanjuhlassa, juutalaisten sadonkorjuujuhlassa. Tässä juhlassa laulettiin psalmeja 113–118. Viimeisenä juhlapäivänä

laulettiin psalmi 82 viidennestä säkeistöstä eteenpäin.

Psalmi 82 (jakeet 5–8)

”Ei ole heillä älyä, ei ymmärrystä, he vaeltavat pimeydessä: kaikki maan perustukset horjuvat.

Minä sanon: Te olette jumalia ja kaikki tyynni Korkeimman poikia;

kuitenkin te kuulette, niin kuin ihmiset kuolevat, ja kaadutte niin kuin kukat ruhtinas tahansa.”

Nouse, Jumala, tuomitse maa, sillä sinä perit kaikki pakanakansat.

Urantia-kirjan luvussa 162 kerrotaan seuraavaa:

Juhlan viimeistä päivää edeltäneenä iltana, kun tapahtumien näyttämö oli kynttelikköjen ja soihtujen luoman valon kirkkaasti valaisema, Jeesus nousi seisomaan paikalle kokoontuneen väkijoukon keskellä ja sanoi: “Minä olen maailman valo. Joka seuraa minua, ei vaella pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo. – Te, jotka tahtoisitte hylätä tämän valon, olette alhaalta; minä olen ylhäältä. Te, jotka mieluummin kyyhötätte pimeydessä, olette tästä maailmasta; minä en ole tästä maailmasta, ja minä elän valkeuksien Isän ikuisessa valossa. – Minä olen elämän valo, ja jokainen, joka tieteen tahtoen ja asian ymmärtäen hylkää tämän pelastavan valon, kuolee synteihinsä.” [1794:4–1795:2]

Kerran fariseusten kanssa keskustellessaan Jeesus ei ryhtynytään opettamaan vaan esitti heille kysymyksen psalmin 110 eli ns. messiaspsalmin pohjalta:

Jeesus sanoi: “Koska te ette enää esitä kysymyksiä, esittäisin minä puolestani teille yhden: Mitä mieltä olette Vapahtajasta? Toisin sanoen, kenen poika hän on?” Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen yksi kirjanoppineista vastasi: “Messias on Daavidin poika.” Ja koska Jeesus tiesi, että oli käyty paljon väittelyä jopa hänen omien opetuslastensa keskuudessa siitä, oliko hän Daavidin poika vai ei, hän esitti seuraavan lisäkysymyksen: “Jos Vapahtaja tosiaankin on Daavidin poika, niin miten on selitettävissä, että psalmissa, jonka panette Daavidin nimiin, hän hengessä puhuen sanoo itse: ‘Herra sanoi minun herralleni: Istu oikealla puolellani, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.’ Jos Daavid kutsuu häntä Herraksi, miten hän siis voi olla Daavidin poika?” – He eivät koskaan vastanneet tähän Jeesuksen heille asettamaan kysymykseen, mutta Mestarin kuoleman jälkeen he koettivat väistää tämän vaikeuden muuttamalla tuon psalmin tulkintaa niin, että se pantiinkin Messiaan sijasta viittaamaan Abrahamiin. Toiset koettivat päästä tästä dilemmasta kieltäytymällä tunnustamasta Daavidia tämän niin kutsutun messiaspsalmin kirjoittajaksi. [1901:6]

Psalmilaululla kruunattiin myös uusi verettömän muistoehtoollisen asettaminen. *Urantia-kirjan* luvussa 179 todetaan:

Ja he päättivät tämän vanhan mutta verettömän pääsiäisjuhlan viettämisen uuden muistoaterian käyttöönoton yhteydessä sillä, että he kaikki yhdessä lauloivat sadannenkahdeksanentoista psalmin. [1943:3]

Vesa Nikusen kirjoittamassa oppikirjassa *Raamatutieto* (Kirjayhtymä 1967) tästä psalmista on sanottu, että se kuuluisi vuorolauluihin, joita on esitetty näytelmän tapaan temppeleijuhlien aikana. Tässä psalmissa on hyvin koskettava sarja jakeita, nimittäin jakeet 22–24:

”Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä

meidän silmissämme. Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä.”

Me tiedämme, että Jeesus myös viimeisinä ruumiillisen elämän hetkinään, viimeisen tuntinsa aikana ristillä toisti jakeita psalmeista 20, 21 ja 22. *Urantia-kirjan* luvussa 187 kerrotaan:

Ihmishahmoisen Jeesuksen viimeinen tajuinen ajatus liittyi siihen, että hän toisti mielessään psalmien kirjan jaksoa, joka tunnetaan nykyisin 20:ntenä, 21:ntenä ja 22:ntenä psalmina. Vaikka hänen huulensa usein liikkuiivatkin, hän oli kuitenkin liian heikko lausuaakseen varsin hyvin ulkoa osaamiaan sanoja, kun nämä tekstikohdat kulkivat hänen mielensä läpi. [2010:3]

Psalmi 20

Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

Kuulkoon Herra sinua hädän päivänä, varjelkoon sinua Jaakobin Jumalan nimi.

Hän lähettäköön sinulle avun pyhäköstä ja tukekoon sinua Siionista.

Muistakoon hän kaikki sinun uhrilahjasi, ja olkoon sinun polttouhrisi lihava hänen silmissään. Sela.

Hän antakoon sinulle, mitä sydämesi halajaa, ja täyttäköön kaikki sinun aivoituksesi.

Suotakoon meidän riemuita sinun voitostasi ja nostaa lippumme Jumalamme nimeen. Täyttäköön Herra kaikki sinun pyyntösi.

Nyt minä tiedän, että Herra auttaa voideltuansa, vastaa hänelle pyhästä taivaastansa, auttaa häntä oikean kätesä voimallisilla teoilla.

Toiset turvaavat vaunuihin, toiset hevosiin, mutta me tunnustamme Herran, Jumalamme, nimeä.

He vaipuvat maahan ja kaatuvat, mutta me nousemme ja pysymme pystyssä.

Herra, auta! Vastatkoon kuningas meille, kun huudamme.

Psalmi 21

Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

Herra, sinun voimastasi kuningas iloitsee; kuinka suu-
resti hän riemuitseekaan sinun avustasi!

Mitä hänen sydämensä halasi, sen sinä hänelle annoit, et kieltänyt, mitä hänen huulensa anoivat. Sela.

Sinä suot hänelle onnen ja siunauksen, panet hänen päähänsä kultaisen kruunun.

Hän anoi sinulta elämää, sen sinä hänelle annoit: iän pitkän, ainaisen, iankaikkisen.

Suuri on hänen kunniansa, kun sinä häntä autoit; sinä peität hänet loistolla ja kirkkaudella.

Sillä sinä asetat hänet suureksi siunaukseksi ikuisiin aikoihin asti; sinä ilahutat häntä riemulla kasvojesi edessä.

Sillä kuningas luottaa Herraan, ja Korkeimman armo tekee hänet horjumattomaksi.

Sinun kätesi saavuttaa kaikki sinun vihollisesi, sinun oikea kätesi saavuttaa sinun vihamiehesi.

Sinä panet heidät hehkumaan kuin pätsin, kun sinä kasvosi näytät; Herra nielee heidät vihassansa, tuli kuluttaa heidät.

Sinä hävität maan päältä heidän hedelmänsä ja heidän jälkeläisensä ihmislasten keskuudesta.

Vaikka he hankkivat paha sinua vastaan, mieltivät junonia, eivät he mitään voi;

sillä sinä ajat heidät pakoon, tähtäät heitä kasvoihin

jousesi jänteellä.

Nouse voimassasi, Herra! Lauaen ja veisaten me ylistämme sinun väkevyyttäsi.

Psalmi 22

Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: ”Aamuruskon peura”; Daavidin virsi.

Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja?

Jumalani, minä huudan päivällä, mutta sinä et vastaa, ja yöllä, enkä voi vaieta.

Ja kuitenkin sinä olet Pyhä, jonka istuin on Israelin kiitosvirtten keskellä.

Meidän isämme luottivat sinuun, he luottivat, ja sinä pelastit heidät.

He huusivat sinua ja pelastuivat; he luottivat sinuun eivätkä tulleet häpeään.

Mutta minä olen mato enkä ihminen, ihmisten pilkka ja kansan hylky.

Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa, nyökyttävät ilkkuen päätään:

”Jätä asiasi Herran haltuun. Hän vapahtakoon hänet, hän pelastakoon hänet, koska on häneen mielistynyt.”

Sinähän vedit minut äitini kohdusta, sinä annoit minun olla turvassa äitini rinnoilla;

sinun huomaasi minä olen jätetty syntymästäni saakka, sinä olet minun Jumalani hamasta äitini kohdusta.

Älä ole minusta kaukana, sillä ahdistus on läsnä, eikä auttajaa ole.

Minua saartavat väkevät sonnit, Baasanin härät piiritävät minut,

avaavat kitansa minua vastaan, niin kuin raatelevat, kiljuvat leijonat.

Niin kuin vesi minä olen maahan vuodatettu; kaikki minun luuni ovat irti toisistansa; minun sydämeni on niin kuin vaha, se on sulanut minun rinnassani.

Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja kieleni tarttuu suuni lakeen, ja sinä lasket minut alas kuoleman tomuun.

Sillä koirat minua piirittävät, pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani, niin kuin jalopeurat.

Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen;

he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.

Mutta sinä, Herra, älä ole kaukana, sinä, minun väkevyyteni, riennä avukseni.

Vapahda minun sieluni miekasta, minun ainokaiseni koirain kynsistä.

Pelasta minut jalopeuran kidasta, villihärkäin sarvista – vastaa minulle.

Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä.

Te, jotka pelkäätte Herraa, ylistäkää häntä. Kunnioitakaa häntä, kaikki Jaakobin siemen, kaikki Israelin siemen, peljätäkää häntä.

Sillä hän ei halveksi kurjan kärsimystä, ei katso sitä ylen, eikä käte häneltä kasvojansa, vaan kuulee hänen avuksihuutonsa.

Sinusta on minun ylistyslauluni suuressa seurakunnassa; minä täytän lupaukseni häntä pelkääväisten edessä.

Palaan vielä kerran psalmiin 110 eli ns. messiaspsalmiin. Muistanette seuraavan ennustuksen jakeessa 1:

Patriarkaalisia ajoitusongelmia

Seppo Kanerva

Milloin Abraham eli? Entä Mooses? Milloin Israelin heimot menivät Egyptiin; milloin heidät orjuutettiin? Milloin eksodus tapahtui; kuka oli silloin Egyptin faarao? Mitä Palestiinassa tapahtui patriarkkojen, Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin, jälkeen?

Nämä ovat kysymyksiä, joihin historioitsijat ja raamatuntutkijat eivät osaa antaa varmaa vastausta. Abrahamin osalta jotkut tutkijat ovat jopa sitä mieltä, että hän on myytti; hän ei ole koskaan elänyt. Osaan näistä kysymyksistä vastaus on löydettävissä *Urantia-kirjasta*; osaan taas ei kirjammekaan anna suoraa vastausta, mutta kylläkin valaistusta, joka auttaa johtopäätösten tekemisessä. Muutama kysymys jää silti yhä avoimeksi.

Abraham

Historiankirjoittajat ja tutkijat ovat esittäneet Abrahamin elämänsä ajan ajoittamisesta lähes kaikkia mahdollisia ajanjaksoja vuosien 3000 ja 900 eKr. välillä. Yleisimmin hänet kuitenkin ajoitetaan vuoden 1750 tai vuoden 1500 eKr. tienoille. *Urantia-kirja* kertoo aivan tarkat vuosiluvut Makiventa Melkisedekin oleskelusta maan päällä. Tämä ajanjakso on vuodesta 1980 eKr. vuoteen 1886 eKr., ja koska Abraham oli hänen oppilaansa ja työtoverinsa, Abraham on ajoitettava samalle jaksolle, kuitenkin niin että Abraham eli vielä jonkin aikaa Makiventan Urantialta-poistumisen jälkeen. Eli Abrahamin aika on 1900- ja 1800-luvun taitteessa eKr.

Jos otetaan huomioon se, että *Raamatun* mukaan patriarkat olivat huomattavan pitkäikäisiä, eliväthän kaikki kolme yli 100-vuotiaiksi, voidaan patriarkkojen eli Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin aika määrittellä suunnilleen vuosiksi 1950–1750 eKr.

Urantia-kirjassa on mielenkiintoinen tieto siitä, että Abraham tapasi Egyptin valtaistuimelta kaukaisen sukulaisensa. Abrahamista itsestään kerrotaan, että hän oli Kaldean Uurista. Kaldea puolestaan oli entinen Sumeria. Tästä voimme päätellä, että tuolloinen Egyptin kuningas oli hänkin sumeri. Tämä päätelmä on sopusoinnussa sen meillä *Urantia-kirjassa* paljastetun seikan kanssa, että sumerilaiset olivat kyvykkyytensä johdosta haluttuja opettajia ja hallintomiehiä Egyptissä ja koko Mesopotamian alueella.

Kuka sitten oli se Egyptin kuningas, jota Abraham palveli muun muassa kahden sotaretken johtajana? Egyptissä elettiin Makiventan ja Abrahamin päivinä niin kutsutun keskivaltakunnan aikaa, ja valtaa piti XII dynastia. Makiventan Urantialla-oleskelun aikana Egyptin kuninkaina ehti olla peräti neljä henkilöä. He olivat Amenemhat I (1991–1962 eKr.), Senusert I (1971–1928), Amenemhat II (1929–1895) ja Senusert II (1897–1878). Kun Abrahamin elinaikaa ei tarkasti

tiedetä, ja kun tiedossa ei myöskään ole, mitkä vuodet hän vietti Egyptissä, ei ole pääteltävissä, kuka mainituista Egyptin kuninkaista oli Abrahamin sukulainen. Mutta on mahdollista, että he olivat itse asiassa kaikki hänen sukulaisiaan, sillä kyseiset Egyptin kuninkaikat kuuluivat samaan XII dynastiaan.

Jaakobin nuorimmasta pojasta, Joosefista, joka hänkin palveli Egyptin kuningasta, *Raamattu* sen sijaan kertoo, että Egyptin hallitsija ei häntä tuntenut. Tämä on mahdollista, sillä XII dynastia sammui vuonna 1786, ja valtaan tuli XIII dynastia, jonka ensimmäinen kuningas oli Wegaf Khatawyre. Saattaa olla, että Joosef oli Egyptissä juuri Khatawyren aikaan.

Mitä tapahtui patriarkkojen ajan jälkeen

Raamatuntutkijat eivät osaa ajoittaa patriarkkoja eikä Joosefia. Tutkijat eivät myöskään tiedä, milloin israelilaiset, tai *Urantia-kirjan* sanoin sanottuna, beduiiniseemiläiset, menivät Egyptiin ja milloin heidät orjuutettiin. *Urantia-kirjakaan* ei anna tähän kysymyksen vastausta. Se toteaa vain, että beduiiniseemiläiset ankanan kuivuuskauden vuoksi menivät Egyptiin ja joutuivat kohta sen jälkeen pakkotyöhön Egyptin julkisilla rakennustyömailla. *Raamatussa* siirrytään patriarkoista suoraan Egyptin-orjuuden aikaan ja annetaan ymmärtää, että orjuus alkoi pian Joosefin aikojen jälkeen, kun kaksitoista heprealaisheimoa siirtyivät nählähätää pakoon Gosheniin eli Egyptin suistomaan itäreunalle. *Raamatun* mukaan Egyptin-orjuus jatkui peräti 400 vuotta. Voisiko tämä vastata todellisuutta? *Urantia-kirja* vaikennee tällä kohdin.

Hyksotko heprealaisia?

Egyptin muinaishistoriasta tiedetään, että ainakin vuodesta 1720 eKr. lähtien suistomaan itäosien reheville niityille oli asettunut egyptiläisten aasialaisiksi kutsumia kansanheimoja muun muassa Palestiinasta ja kuivuuden koettelemilta alueilta Lähi-idästä. Tiedetään myös, että Egyptissä vallitsi sekasorto. Muodollisesti vallassa oli niin kutsuttu XIII dynastia, jonka ajoitus on 1786–1633 eKr. Tänä aikana Egyptin valtaistuimella käväisi peräti 70 eri hallitsijaa, eli ”dynastia” ei pystynyt kunnolliseen vallanpitoon. Niinpä muuan näistä Gosheniin asettautuneista palestiinalaisista jopa raivasi tiensä Egyptin valtaistuimelle halliten tämän ”dynastian” 17:ntenä kuninkaana nimellä Khendzher Userkare, noin vuodesta 1745 eKr. alkaen. Oliko näiden ”aasialaisten” joukossa jo myös edellä mainittuja beduiiniseemiläisiä?

Aasialaisten määrä Egyptissä lisääntymistään lisäntyi, ja lopulta he pitivät hallussaan myös maan

pääkaupunkia Memfistä ja sitä kautta suuressa määrin koko maata. Tämä yhä sekavampi aikakausi, jolloin osassa maata hallitsivat paikalliset dynastiat (dynastiat 14, 16 ja 17), tunnetaan hyksojen aikana (dynastia 15; 1650–1567 eKr.). *Hykso* on kreikankielinen väännös egyptinkielisestä ilmaisusta *hekau khasut*, joka tarkoittaa yksinkertaisesti ”vierasmaalaiset ruhtinaat”. Hyksot perustivat oman pääkaupunkinsa suistomaan Avarikseen.

Mutta missä olivat Abrahamin jälkeläiset tuohon aikaan? Kukaan ei tiedä. On arveltu, että heitä oli hyksojen joukossa. Jotkut tutkijat ovat jopa esittäneet, että Joosef kuului tähän joukkoon ja että heprealaisten kaksitoista heimoa juuri tuohon aikaan asettuivat Egyptiin, jossa heidät pian orjuutettiin. Tämä väite tuskin pitää paikkaansa. Jos jokunen ”Abrahamin lapsi” mahdollisesti olikin hyksojen mukana, on silti varmaa, etteivät he kaikki olleet Egyptissä, vaan enimmäkseen yhä Palestiinassa. On kuitenkin muistettava *Urantia-kirjan* opetus, jonka mukaan myöhemmät Juudan ja Israelin kansanheimot eivät suinkaan olleet pelkästään Abrahamin jälkeläisiä.

Palestiina ”kadonneiden vuosisatojen” aikana

Palestiina ja sen naapurialueet, välillä Eufraatesjokeen saakka, kuuluivat näiden ”kadoksissa olevien” vuosisatojen aikana useaan otteeseen Egyptin valtapiiriin, ja Egyptin kuninkaat tekivät alueelle useita sotaretkiä. Yhdestäkään niistä ei ole merkintää juutalaisten ”pyhässä historiassa”.

XII dynastian kuningas Amenemhat I (1993–1962 eKr.) johti useita sotaretkiä, joista yksi, vuonna 1969, suuntautui Siinaille. Tuohon aikaan Siinaille oleskeli ainakin osa myöhempien heprealaisten esi-isistä päätellen siitä, että he palvoivat Siinain tulivuoren demonia Jahvea. Kuten edellä todettiin, Amenemhat hallitsi aikana, jolloin Makiventa vaikutti Saalemissa. Samaisen dynastian viides kuningas Senusert III (1878–1843 eKr.) teki sotaretken Syyriaan ja Palestiinaan. Kohta käsiteltävän hyksojen karkotuksen jälkeen, faarao Thothmeses I (1525–1512) palautti Egyptin vallan Syyriaan ja Palestiinaan ja vei Egyptin sotajoukot Eufratille saakka. Syyrian ja Palestiinan pikkukuninkaat joutuivat vannomaan uskollisuudenvalan faaraolle ja maksamaan Egyptille jatkuvasti pakkoveroa. Tästäkään Palestiinaa kohdanneesta kohtalon vaiheesta juutalaisten historiankirjoitus ei tiedä mitään. Seuraava faarao, Thothmeses II (1512–1504), lujitti Egyptin valtaa suorittamalla menestyksellisen sotaretken Palestiinaan. Kuningatar Hatshepsutin hallituskaudella (1503–1482) Egypti menetti vaikutusvaltaansa Syyria-Palestiinan alueella, mutta hänen seuraajansa, yksi kaikkein kyvykkäimmistä faaraoista, Thothmeses III (1482–1450) valloitti menetetyt alueet takaisin lähes vuosittain tekemillään sotaretkillä. Hän alistui Palestiinan vuonna 1482, ja sotimalla mitannilaisia vastaan hän ulotti Egyptin vallan taas Eufratille

saakka. Mitanni ja heettien valtakunta tunnustivat tämän jälkeen Egyptin herruuden Syyrian ja Palestiinan alueella.

Ikhnatonin isän, faarao Amenhotep III:n ajalta (1417–1379) on säilynyt tietoja habiru- eli apirunimisen heimon ryöstöretkistä ja hyökkäyksistä muun muassa Jebusia eli Jerusalemiä vastaan. Habiru (joka on egyptinkielinen monikkomuoto) on mahdollisesti heprealaisia (englanniksi Hebrew!) tarkoittava nimitys. Habiru-heimon ryöstöretket, kohteina muun muassa Jerusalem, jatkuivat Ikhnatonin ja Tutankhameenin (1361–1352) hallituskausina. Mitään tietoa näistä Palestiinan vaiheista ei ole *Raamatussa* eikä israelilaisten historiankirjoituksessa.

On mielenkiintoista, että *Urantia-kirjassa* ohimennen mainittu tieto siitä, että Amenhotep III:n syntymään liittyvä reliefikuva, joka on nähtävissä Luksorin temppelin seinällä, valmistui 15:nnessä vuosisadalla ennen Kristusta, ratkaisee suuren joukon Egyptin historian ajoitusongelmia. XVIII dynastian hallitsijoista alkaen faaraiden hallituskausista nimittäin esitetään monenlaisia vuosilukusarjoja, joista vain se, joka sijoittaa Amenhotep III:n hallituskauden vuosiin 1417–1379, voi olla oikea; kaikki muut lukusarjat sijoittavat Amenhotepin kauden kokonaan 14:nnessä vuosisadalle, ja niiden täytyy olla vääriä, sillä hänen syntymäänsä liittyvää kuvaa ei olisi voitu siinä tapauksessa valmistaa 15:nnessä vuosisadalla.

Hyksojen karkotus Egyptistä

Mutta palatkaamme vielä hetkeksi taaksepäin, hyksojen aikaan. Egyptin XVII dynastian, teebalaisdynastian, kaksi viimeistä kuningasta, Seqenre ja hänen poikansa Kamose aloittivat sotatoimet hyksojen karkottamiseksi Egyptistä, ja nämä pitkään jatkuneet sotatoimet vei vaivoin päätökseen Kamosen veli Ameses noin vuonna 1567. Egypti oli vapaa hyksoista. Heidän kuninkaansa, päällikkönsä, ja ruhtinaansa ajettiin pois maasta, ja Ameses ajoi heitä takaa Etelä-Palestiinaan saakka. Egypti liitti Palestiinan vaikutusvaltaansa Byblosia myöten. Amesesille lankei niin suuri kunnia tästä hyksojen karkotuksesta, että hänen myötänsä katsotaan alkaneeksi kokonaan uusi dynastia (loistavin kaikista – XVIII dynastia) ja uusi historian jakso: Egyptin uusi valtakunta.

Jos beduiiniseemiläiset, joista myöhemmin muodostui Israelin ja Juudan kansakunnat, olisivat olleet hyksoja, heidät olisi sotilaallisin toimin karkotettu Egyptistä jo tässä vaiheessa; ja tiedämme, ettei sellaista koskaan tapahtunut, sillä beduiinit halusivat itse pois Egyptistä; heitä ei tarvinnut sieltä asevoimin karkottaa.

Kun patriarkkojen jälkeläisistä ei ole mitään tietoa tältä ajalta, on luultavinta, että he eivät muodostaneet kansakuntaa, valtiomuodostumasta puhumattakaan, vaan että he kaitsivat ja paimensivat karjalaumojaan, viljelivät jonkin verran maata, mutta enimmäkseen

kuljeksivat paikasta toiseen laumojensa mukana. Toisin sanoen he olivat edelleen seemiläisiä beduiineja. Palestiinassa asui tuohon aikaan ainakin kanaanilaisia, keeniläisiä, heettiläisiä, assyrialaisia, syyrialaisia, foinikialaisia ja filistealaisia. Viimeksi mainittujen nimestä juontuu maan nimi: Palestiina. Kirjan luvussa 74 todetaan heprealaisten oppineen aakkosten käytön filistealaisilta, jotka olivat Kreetalta lähteneitä poliittisia pakolaisia (838:1). Niin ikään kerrotaan, että Abraham voitti käännynnäisiä filistealaisten keskuudesta. Tästä voidaan päätellä, että Kreetan poliittiset pakolaiset olivat saapuneet Palestiinaan ennen vuotta 1800 eKr. (1023:1).

Milloin Egyptin-orjuus alkoi?

Tämä beduiiniseemiläisten ”historiaton” jakso siis kattaa patriarkkojen, eli Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin, ajan jälkeiset vuodet siihen ajankohtaan, jolloin osa beduiiniseemiläisistä siirtyi Egyptiin. Eli seuraavaksi olisi selvitettävä, milloin Egyptiin-muutto tapahtui, ellei se kuulu hyksojen ajan historiaan. Egyptin historiasta on vaikeata osoittaa ajanjaksoa, jolloin jokin tietty väestöryhmä olisi siirtynyt sinne pakoon kuivuutta ja nälänhätää, niin kuin *Urantia-kirjan* mukaan osa seemiläisbeduiiniheimoista teki. Tällaisia pakolaisheimoja siirtyi Egyptin alueelle, Niilin suistomaalle, nimittäin vähän väliä. Joitakin heimoja egyptiläiset sietivät, mutta aina kun tätä vierasta väestöä alkoi olla egyptiläisten mielestä liikaa, he ryhtyivät karkottamaan sitä pois maasta.

Kun meille kerrotaan, että heprealaiset omaksuivat Egyptissä muun muassa Amenemopen ja Ikhnatonin opetuksia, heidän on täytynyt muuttaa Egyptiin näiden kahden henkilön elinajan jälkeen. Amenemope, josta kerrotaan hänen olleen yksi merkittävimmistä Melkisedekin ajan jälkeisistä opettajista, kuuluu historialliselle ajanjaksolle, jota kutsutaan keskivaltakunnaksi, 2040–1786 eKr. Ikhnaton puolestaan hallitsi vuodet 1379–1364 eKr.

Tiedetään, että kova kuivuuskausi vaivasi Lähi-itää 1300-luvun ja 1200-luvun taitteessa. Mainittakoon, että Egyptistä laivattiin tuolloin viljaa heettiläisille hätäapuna. Paimentolaisia Kuolleenmeren etelä- ja itäpuolelta, Edomista ja Moabista, etsi yhä suuremmin joukoin turvaa Egyptistä. Egyptiä hallitsi tuohon aikaan miltei 70 vuoden ajan (1304–1237 eKr.) faarao Ramesses II. On luultavaa, että seemiläisbeduiinit siirtyivät kuivuuden ajamina Egyptiin juuri Ramesses II:n hallituskaudella, mitä olettamusta vahvistaa ainakin osaksi myös se *Raamatun* esittämä tieto, että he joutuivat pian Egyptiin-asettumisensa jälkeen pakkotyöhön ja rakentamaan Pi-Ramsesin ja Pithomin kaupunkeja. Ramesses II rakennutti uuden pääkaupungin nimeltään Per-Ramesses hyksojen muinaisen pääkaupungin Avariksen raunioille, Niilin suistomaan itäosaan. Lienee epäilyksetöntä, että Pi-Ramses ja Per-Ramesses ovat sama kaupunki.

Sen sijaan se *Raamatun* esittämä väite, että heprealaiset olisivat olleet Egyptin orjuudessa peräti 400 vuoden ajan ei pitäne paikkaansa, vaan ilmaisun ”400 vuotta” on ymmärrettävä tarkoittavan vain ”pitkää aikaa”, ellei se sitten tarkoita 400 kuukautta, mikä sekin on mahdollista (857:8). Neljäsatua kuukautta on suunnilleen 33 vuotta, mikä lienee todenmukaisempi aikamäärä seemiläisbeduiinien oleskelulle Egyptissä.

Eksoduksen ajoitus

Jos beduiiniheimot asettuivat Egyptiin ja joutuivat siellä pakkotyöhön Ramesses II:n aikana, niin kuka sitten oli se Egyptin faarao, joka perui lupauksensa päästää nämä heimot pois Egyptistä, ja jonka armeijan joukko-osasto ajoi takaa vapautteen murtautuvia, Mooseksen johtamia seemiläisheimoja? On mahdollista, mutta kuitenkin varsin epävarmaa, että tämäkin faarao oli XIX dynastian Ramesses II. On myös kaksi muuta ehdokasta: Ramesses II:n kolmastoista poika ja seuraaja, faarao Merenptah (1236–1223), tai sitten XX dynastian faarao Ramesses III (1198–1166). Kaikkiin kolmeen nimittäin sopii, ainakin tietyssä määrin, se *Urantia-kirjan* esittämä tieto, että eksodus, Mooseksen johtama seemiläisbeduiinien lähtö Egyptistä, tapahtui hetkenä, jolloin Egyptin asevoimilla oli täysi työ torjuessaan samanaikaista libyalaisen hyökkäystä etelästä ja kreikkalaisten laivastoinvaasiota pohjoisesta (1056:2).

Historialliset tiedot Ramesses II:n taistelusta libyalaisia ja sherdeniläisiä (joista Sardinia on saanut nimensä) kreikkalaisia (eli egyptiläisittäin ”merikansoja”) vastaan ovat siinä määrin niukat, että on mahdotonta päätellä varmuudella, täyttävätkö ne *Urantia-kirjan* esittämän kriteerin kahdella rintamalla käytyjen taistelujen samanaikaisuudesta. Tämän kriteerin sen sijaan täyttävät Merenptahin käymät sodat vuonna 1231 eKr., jolloin tämä faarao kävi taistelua 21 000 miehen vahvuisia libyalaisjoukkoja ja samanaikaista akaialais-kreikkalaisten laivastohyökkäystä vastaan.

Urantia-kirja mainitsee Mooseksen äidin olleen Egyptin kuninkaallista sukua. XIX dynastian ensimmäinen faarao Ramesses I oli peräisin Niilin suistomaan itäosista. On siis hyvinkin mahdollista, että tällä uudella hallitsijasuvulla, johon Ramesses II ja Merenptah kuuluvat, oli siteitä myös beduiiniseemiläisiin, joita oleskeli suistomaan itäosissa. *Urantia-kirja* mainitsee lisäksi, että Mooseksella oli vaikutusvaltaa Egyptin hallitsijoihin. Monikkomuodon käyttö oikeuttaa päättelemään, että Mooses toimi ainakin kahden hallitsijan aikana. He lienevät olleet nimenomaan Ramesses II ja Merenptah. Kun Mooseksen kerrotaan vaikuttaneen Egyptin hallitsijoihin, tämän on täytynyt tapahtua hänen ollessaan vähintäänkin 25 vuoden ikäinen, ja kun otetaan huomioon Ramesses II:n lähes 70-vuotinen hallituskausi ja se, että Mooses vaelletti beduiineineen eksoduksen jälkeen yli neljännes-

vuosisadan ajan Siinailla ja Arabian autiomaassa, hän olisi ollut kuollessaan suunnilleen 120-vuotias, mikäli eksodus olisi tapahtunut Ramesses II:n aikana ja Mooses toiminut jo Ramesses II:n edeltäjän, Seti I:n (1318–1304), hallituskaudella.

Urantia-kirjassa paljastetaan Mooseksen johtamien beduiinien vaeltaneen Siinailla ja Arabian erämaassa *Raamatun* mainitsemien 40 vuoden sijasta runsaat 25 vuotta (1057:1).

Kolmantena mahdollisena eksoduksen ajan faarona mainittu XX dynastian Ramesses III (1198–1166 eKr.) kävi hänkin taisteluja libyalaisia ja merikansoja vastaan, mutta nämä Egyptin vihollisten hyökkäykset eivät olleet samanaikaisia. Ramesses III:n eksoduksen faarona tekee epätodennäköiseksi lisäksi se, että *Urantia-kirja* mainitsee Mooseksesta kertovien perimätietojen tulleen muistiin merkityiksi tuhat vuotta Mooseksen jälkeen. Niin kutsuttujen Mooseksen kirjojen kirjoittamisajankohta ei ole tarkalleen tiedossa, mutta niiden kirjoittaminen on tuskin tapahtunut vasta 100-luvulla eKr., niin kuin olisi tapahtunut, jos Mooses olisi elänyt Ramesses III:n ja hänen edeltäjänsä, Siptahin, aikana 1100-luvulla eKr.

Merenptah oli eksoduksen ajan faarao?

Kaikki tämä puhuu sen puolesta, että Merenptah oli eksoduksen ajan faarao. Eksoduksen ajoitusongelma näyttäisi siis selvinneen. Mutta on muuan seikka, joka tekee ratkaisun epävarmaksi. Merenptah oli nimittäin ennen libyalaisien ja merikansojen hyökkäystä tehnyt sotaretken Egyptin valtapiiriin tuolloin kuuluneeseen Palestiinaan kukistaakseen siellä puhjenneen kapinan. Tämän sotaretken ja Merenptahin kunniaksi sepitetty ylistyslaulu on kirjoitettuna kivipaateen, jossa sanotaan muun muassa: ”Israel on hävitetty, sen siementä ei enää ole.” Tämä teksti antaa ymmärtää, että Israel olisi ollut Merenptahin aikana jo olemassa, eli että eksoduksen olisi pitänyt tapahtua ainakin jonkin verran hänen hallituskauttaan aikaisemmin. Toisaalta *Urantia-kirjan* mukaan raamatullinen selostus siitä, että kaksitoista Egyptin-orjuudesta palaavaa heprealaisheimoa olisivat valloittaneet Palestiinan kanaanolaisilta, on väärä, ja että Israelin lapsista puhuttiin jo pian Abrahamin aikojen jälkeen. Lisäksi kerrotaan, etteivät kaikki Abrahamin jälkeläiset suinkaan olleet Egyptin orjuudessa eikä Palestiina koskaan tyhjentynyt kokonaan Abrahamin jälkeläisistä. (1071:6) Merenptahin piirtokirjoituksesta ei siis ole tehtävissä sitä päätelmää, että Egyptistä paenneiden beduiiniheimojen perustama raamatullinen Israel olisi ollut olemassa jo hänen hallituskautenaan. Merenptahin ylistyslaulu on ymmärrettävissä myös tyyppilliseksi faaroiden ajan liioittelevaksi sepitteeksi. Ei ollut mitenkään poikkeuksellista, että faaraot (niin kuin myöhempienkin aikojen ”kaikkien taistelujen äitien” häviäjät) väittivät tappioitaan suuriksi voitoiksi ja liioittelivat saavutuksiaan. Saattaa jopa olla, että Israelista saaduksi voitoksi kuvattu tapahtuma oli nimenomaan se täydellinen tappio, jonka Merenptahin sotavoimat kärsivät eksoduksen jälkeen itseään puolustavien beduiiniseemi-

läisten käsissä. (1056:2)

Jos oletamus Merenptahista eksoduksen aikaisena Egyptin kuninkaana pitää paikkansa, ja jos eksodus tapahtui edellä mainittuna sotavuonna 1231 eKr., beduiiniseemiläiset siirtyivät neljännesvuosisataisen vaeltelunsa jälkeen Palestiinaan jokseenkin täsmälleen vuonna 1200 eKr. Suunnilleen tästä ajankohdasta siis alkaa niin kutsuttu tuomareiden eli *Urantia-kirjan* sanoin, heimosheikkien, valtakausi. Saulin, Daavidin ja Salomonin yhdistyneen kuningaskunnan ajoitus on sekin epävarma, mutta Saulin valinta heprealaisten kuninkaaksi lienee tapahtunut vähän ennen vuotta 1000 eKr. Yhdistyneen kuningaskunnan aika oli lyhyt, sillä se hajosi Juudan ja Efraimin (Israelin) kuningaskunniksi jo vuonna 924 eKr.

Julkaistu aiemmin IUA Journalin ensimmäisessä numerossa (1995).

Lähdeaineisto:

Nicholas Grimal: *A History of Ancient Egypt*, English edition, Basil Blackwell Ltd, Oxford 1992.

P. H. Newby: *Warrior Pharaohs, The Rise and Fall of the Egyptian Empire*, Faber and Faber Ltd, Lontoo 1980.

Georg Steindorf and Keith C. Seele: *When Egypt Ruled the East*, Second edition; The University of Chicago Press, Chicago 1957.

John Baines and Jaromír Málek: *Atlas of Ancient Egypt*, Phaidon Press Ltd, Oxford 1980.

Cyril Aldred: *The Egyptians*, Revised and enlarged edition; Thames and Hudson Ltd, Lontoo 1984.

Paul J. Achtemeier et al.: *Harper's Bible Dictionary*, The Society of Biblical Literature, New York 1985.

Joan Comay and Ronald Brownrigg: *Who's Who in the Bible*, Wing Books, New Jersey 1971.

Ekoenergiaa – hinnalla millä hyvänsä

Kaikki energiamuodot saadaan näyttämään ekologisilta ja taloudellisilta, jos unohdetaan kokonaisuus, tuotantoketju, elinkaari sekä todellinen energia- ja ainetase. Kuulostaa toki hienolta, jos Suomessa tuotetaan puhdasta bioetanolia noin 1 200 kg hehtaarilta – varsinkin jos jätetään kertomatta, että tuotannossa kului energiaa vielä enemmän. Ikiliikkujan kehittäjät ovat aina olleet uskossaan vahvoja.

Liian usein bio- tai tuulienergian menopuolelta unohdetaan tai jätetään tietoisesti pois esimerkiksi investointiin, tuotantoon ja huoltoon uhrattua energiaa, aikaa, resursseja sekä muita ikäviä sivuvaikutuksia vesistöihin ja maisemaan. Bioenergian elinkaarissa ei osata myöskään huomioida oikein sademetsän tai suon menetettyä hiilinielua. Puhumattakaan siitä, että varavoiman tarve aliarvioidaan tyynillä talvipakkasilla energian tarpeen ollessa maksimissaan. Lisäksi tuuli-voiman tehoa yliarvioidaan puhumalla myllyjen maksimitehosta, vaikka todellinen vuositeho on yleensä vain 20 % maksimista.

Tärkein tekijä, mikä yleensä myös unohdetaan, on eri energiamuotojen keräämiseen sitoutuva maapinta-ala, joka kuvaa toiminnan tehokkuutta ja kehityspotentiaalia. Seuraavaan taulukkoon on karkeasti arvioitu paljonko nettotehoa on mahdollista kerätä yhden neliökilometrin alueelta:

Aurinko	300 MW/km ²
Tuuli	3 MW/km ²
Bioenergia (Brasilia)	5 MW/km ²
Bioenergia (Suomi)	0.5 MW/km ²

Taulukon suuruusluokista on helppo havaita, että aurinkoenergia on ylivoimaisesti suurin puhtaan energian lähde. Aurinkoenergian energiatiheys on noin 100 kertaa eli 10 000 % suurempi kuin auringonvalon sekundäärisissä energiamuodoissa kuten tuuli- ja bioenergiassa. Lisäksi jo nyt erilaisten aurinkokennojen hyötysuhde on moninkertainen peltoviljelyllä kerättyyn aurinkoenergiaan verrattuna.

Tuuli- ja bioenergialla on myös muita negatiivisia vaikutuksia: esimerkiksi yhden neliökilometrin tuuli- puisto pilaa maiseman ainakin viiden kilometrin säteellä ja bioenergian viljelyn lannoitteet ja hyönteismyrkyt pilavat vesistöt sadan kilometrin säteellä.

Bioenergian tuotanto haaskaa myös arvokasta viljelymaata ja luonnon monimuotoisuuden kannalta arvokkaita sademetsiä. Sen sijaan aurinkoenergiaa voidaan tuottaa autiomaissa tai vaikka rakennusten katoilla, jopa Suomessa. Aurinkokennot eivät siis tuhoa nykyisiä hiilinieluja. Neste tuottaa nykyään biodieselä sademetsiin raivatuilla palmuviljelmillä. Jostain kumman syystä uskotaan, että lähiaikoina tuotannon sertifiointi tulee poistamaan kaikki ongelmat. Tällä logiikalla keskitysleirienkin ongelmat olisi voitu poistaa

sertifioinnilla.

John Rockefeller ymmärsi öljykenttien arvon ja kehitti taloudellisen öljynjalostusmenetelmän. Hänestä tuli maailman rikkain mies ja USA:sta maailman mahtavin valtio. On lähes samantekevää voittaako **Räikkönen** tai **Hamilton**. Sen sijaan sillä, kuka kehittää taloudellisen tavan hyödyntää aurinkoenergiaa, on oleellinen merkitys suomalaistenkin hyvinvointiin, koska se ratkaisee, myymmekö tai joudummeko ostamaan tätä uutta teknologiaa tulevaisuudessa. Suomen koko energiankulutus voidaan kattaa muutamalla neliökilometrillä Saharan autiomaata, nyt sitä voitaisiin vielä ostaa lähes ilmaiseksi.

Tarvitsemme myös ydinvoimaa, koska se antaa meille aikaa ja rahaa kehittää aurinkoenergian keräämisessä, varastoinnissa ja siirrossa tarvittavaa teknologiaa. Tarvitsemme myös yhä parempia lämpöpumppuja, lämmönvaihtimia, eristeitä ja led-lamppuja. Yleensä teknologian tehokkuuden ja taloudellisuuden kehittäminen kulkevat käsi kädessä ympäristöystävällisyyden kanssa. Insinöörit ovat aloittaneet tämän työn jo kauan sitten, silloin kun vihreä merkitsi vain väriä.

Päästökaupasta saatavat tulot sekä verohelpotukset kannattaa yksiselitteisesti kohdentaa aurinkoenergian hyödyntämiseen liittyvän teknologian kehitykseen. Aurinkokennojen hyötysuhteen parantamisen lisäksi meidän tulee selvittää, missä muodossa aurinkoenergiaa kannattaa varastoida ja kuljettaa. Aurinkokennoilla voidaan tuottaa sähköä, lämpöä, vetyä ja esimerkiksi hiilivetyjä kuten sokereita. Kemialliseen muotoon sidottua aurinkoenergiaa voidaan varastoida ja kuljettaa kuten hiiltä tai öljyä, mutta toisaalta sähköä on helpompi käyttää.

Kioton sopimuksen tyyppiset ratkaisut ohjaavat päästökaupan rahat ja työpaikat niiden maiden elintason ja hiilidioksidipäästöjen kasvattamiseen, jotka eivät kannu huolta ympäristöstä sekä lisäksi kiihdyttävät väestöräjähdyttä. Paremmassa ratkaisussa kehitysmaiden tulisi sitoutua väestönkasvun rajoittamiseen, jos teollisuusmaat sitoutuvat kasvihuonekaasujen päästöjen vähentämiseen.

Miksi ihmeessä maksaisimme itsemme kipeiksi lattialla olevista muruista, kun pöydällä on meille katettuna lähes ilmainen ateriat? Miksi panostaisimme sellaisiin ratkaisuihin, joiden palkintoina ovat kallis energia sekä ruoka ja ikuinen riippuvuus epävakasta öljyvaltioista, kun meille on tarjolla myös sellainen vaihtoehto, jossa palkintona on lähes ilmainen energia ja sen myötä myös kestävä aineellinen elintaso niin kauan kuin aurinko taivaalla paistaa.

Antti Roine, Ulvila 27.4.2008

HALLITUS JA KOMITEAT

Raimo Ala-Hynnälä , puheenjohtaja	Lahjajarjuntie 32 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ Puh. 040 717 2933 puheenjohtaja@urantia.fi
Matti Tossavainen , varapuheenjohtaja	VANTAA Puh. (09) 873 2255; 050 310 9184 varapuheenjohtaja@urantia.fi
Helena Juola , sihteeri	Kalastajanmäki 10 E 70, 02230 ESPOO Puh. 050 530 7785 sihteeri@urantia.fi
Martti Vanninen , rahastonhoitaja	ESPOO Puh. 040 727 8714 rahastonhoitaja@urantia.fi
Tuula Parviainen , jäsenkomitean pj.	LAMMI Puh. (03) 674 3226 jasenkomitea-pj@urantia.fi
Kalevi Eklöf , julkaisukomitean pj.	KLAUKKALA Puh. (09) 879 9474; 040 830 1200 julkaisukomitea-pj@urantia.fi
Kalevi Krekilä , koulutuskomitean pj.	LEMPÄÄLÄ Puh. 050 595 1942 koulutuskomitea-pj@urantia.fi
Tapio Pulli , konferenssikomitean pj.	KIRJALA Puh. (02) 454 4927 konferenssikomitea-pj@urantia.fi
Tapio Talvitie , sähköisen viestinnän komitean pj.	ESPOO Puh. 050 332 2739 internetpalvelut-pj@urantia.fi

Suomen Urantia-seuran kesäpäivät 6.– 8.6.2008

Espoossa Kartanokylpylä Kaisankodissa, Bodomintie 37, 02740 Espoo

puh. (09) 887 191, www.ravintolaopas.net/kaisankoti

Tarkennettu ohjelma seuran internetsivuilla

... jatkoa sivulta 16

”Herra sanoi minun herralleni: ’Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.’”

Urantia-kirjan luvun 193 kappaleessa ”Mestarin tai vaaseenastuminen” kerrotaan:

Kello oli tuona aamuna noin seitsemän neljäkymmentävii- si, kun morontia-Jeesus katosi yhdentoista apostolinsa näkyvistä aloittaakseen nousun Isänsä oikealle puolelle, saadakseen siellä muodollisuuksien mukaisen vahvistuksen täytyneelle täysivaltaisuudelleen Nebadonin universumiin nähden. [2057:7]

Näin psalmirunoilijan profetia löysi kuin löysikin täyttymyksensä!

* * *

Psalmiit kuuluvat maailman kulttuuriperintöön, ne ovat syvällisesti uskonnollisia, täynnä hengellistä voimaa; ne ovat taiteellisesti korkeatasoisia ja edelleenkin hyödyllisiä evankelioimistyössä, psalmiit julistavat sielun rakkautta ja kaipuuta Jumalaa kohtaan.

Kuitenkin meidän täytyy olla kriittisiä lukiessamme psalmeja, koska niihin sisältyy hyvin erilaisia jumalankonsepteja, jopa ”karkean heimokohtaisen jumalaluuden käsite” Etsikäämme tietoisina tästä viisaudella ja erottelukykyisinä psalmien ”pavonnantäyteistä henkeä”, Jumalaa kuvattuna ”rakastavaksi hallitsijaksi ja armeliaaksi Isäksi” (s. 1060:3).

Hengen johdatuksessa olevat kuolevaiset, psalmin 16 kirjoittajan sanoin, tänäkin päivänä iloitsevat:

”*Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, ja kaunis on minun perintöösani.*” [1674:4]

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran tehtävä on edistää *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä ja asiallista levittämistä sekä toimia *Urantia-kirjan* lukijoiden yhdyssiteenä. Osallistuminen yksittäisten henkilöiden pitämiin lukupiireihin ja opintoryhmiin on suositeltava ja hyväksi koettu tapa syventää *Urantia-kirjan* opetusten ymmärtämistä. Haluammekin kannustaa lukijoita juuri tällaiseen opiskelumuotoon, jossa annetaan ensisijaisuus *Urantia-kirjan* väärentämättömien opetusten julkitulolle. Tehtävämme on tukea opiskelupyrkimyksiä ja kaikkia niitä opiskelijoita, jotka puolestaan haluavat toimia seuramme kanssa yhteistyössä, erottelematta seuran jäseniä muista *Urantia-kirjan* lukijoista. Mahdollinen tuki on tarkoitettu ensisijaisesti vasta-alkajille ja *Urantia-kirjaa* vielä tuntemattomille ryhmille ja mahdollisuuksien mukaan myös muille, kuitenkin seuraa sitomatta. Tukea voi olla esimerkiksi opintoryhmistä ja niiden toiminnasta ilmoittaminen Heijasteessa, luennointiapu tai mahdollinen taloudellinen avustus, kuten kokoustilan kohtuullinen vuokra. Pyynnöt tulee osoittaa koulutuskomitean puheenjohtajalle: koulutuskomitea-pj@urantia.fi.

Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa. Seura julkaisee näitä yhteystietoja sitoumuksetta ja mielellään rohkaisee lukijoita opintoryhmätoimintaan, mutta samalla muistuttaa, että viime kädessä opintoryhmät kuitenkin itse vastaavat toiminnastaan, tavoitteistaan ja menetelmistään.

Helsingin seutu

The English Study Group meets every second Tuesday at *Seppo Kanerva's* home, Aurinkoranta 6 B 22, 00990 HELSINKI, phone (09) 694 7989 (seppo.kanerva@mediakoti.fi).

Ryhmä, yhteyshenkilönä *Helena Juola*, puh. 050 530 7785 (helena.juola@fonet.fi), kokoontuu vielä 3.6. 2008 klo 17.00 os. Meritullinkatu 13 G, 00170 HELSINKI.

Kauklahden opintopiiri kokoontuu lauantaisin klo 10.00, os. Kauppamäki 1, kerhohuone 114, 02780 ESPOO. Lisätietoja: *Pentti Lehtela*, puh. 0400 609 790 (pentti.lehtela@pp1.inet.fi).

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (kari.haavisto@pp.inet.fi).

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu joka toinen torstai klo 18.00–19.30. *Raimo Ala-Hynnälä*, Lahjajarjuntie 32 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 635 186 (gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Lisätietoja: *Juhani Leino*, (juhanileino6@gmail.com).

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. 044 078 4155.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Hämeentie 12 as. 7, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lempäälä

Ryhmä kokoontuu parittomien viikkojen keskiviikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilö: *Kalevi Krekilä*,

Tampereentie 3 A 1, 37500 LEMPÄÄLÄ, puh. 050 595 1942 (kalevi.krekila@elisanet.fi).

Oulu

Tietoja antaa *Reijo Hamari*, Kosteperänkatu 2 A 84, 90100 OULU, puh. (08) 342 046; 040 502 6604.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043; 040 748 4289 (anja.vuori@pp.inet.fi).

Rovaniemi

Ryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Raija Valaksella, Valtakatu 32 A 4, 96200 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Vallas*, puh. 040 536 0432.

Tampere

Ryhmä kokoontuu parillisina keskiviikkoina Metsossa. Lisätietoja: *Kari Kippo*, puh. (03) 265 4989, 050 327 1045.

Turku

Ryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (tapio.pulli@kolumbus.fi).

Stockholm, Sverige

Urantia-studiegrupp sammankommer på adressen: Studieförbundet Vuxenskolan, Hantverkargatan 12, Stockholm. Tunnelbana: Rådhuset. *Michael Maclsaac*, tel. +46 73 576 4364 (mmacisaac@gmail.com).

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 626 792 501.